



# Henriëtte, of de twee brieven : toneelspel in drie bedrijven

<https://hdl.handle.net/1874/371821>

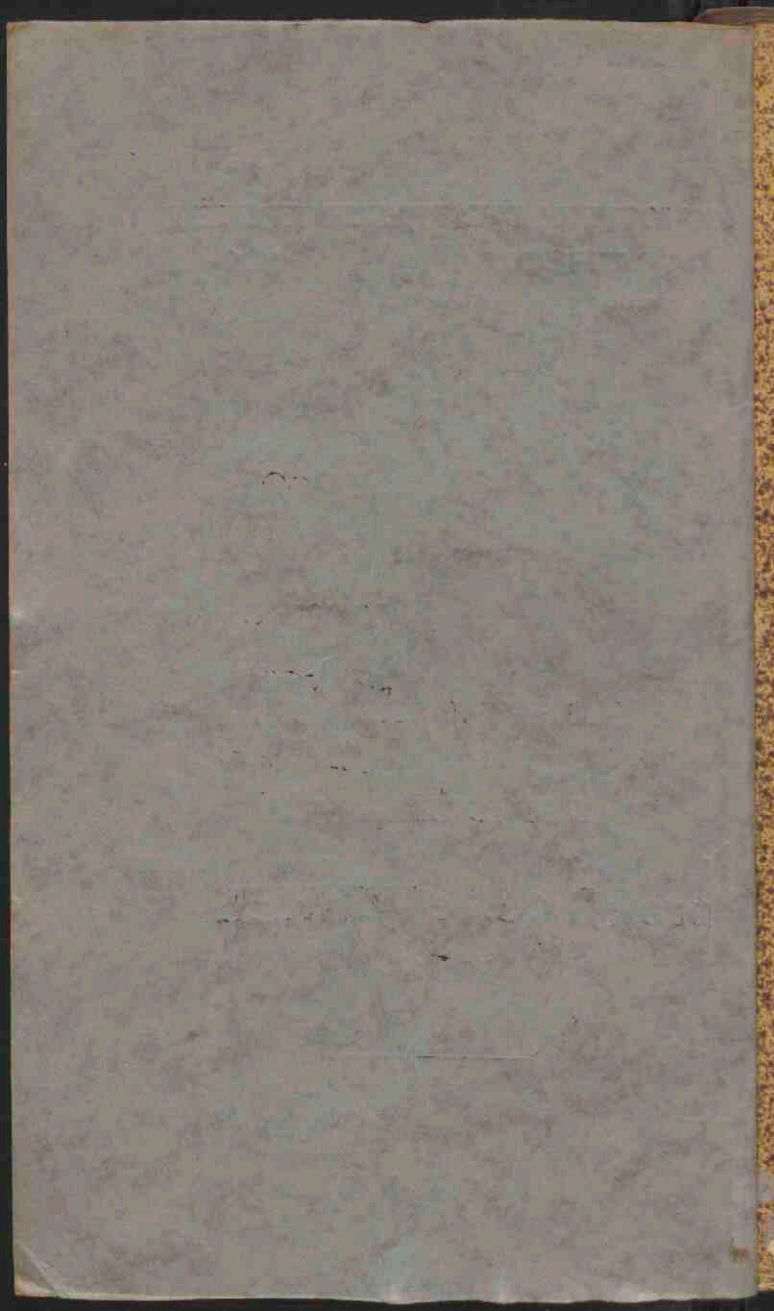
BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT  
TE UTRECHT

1929

---

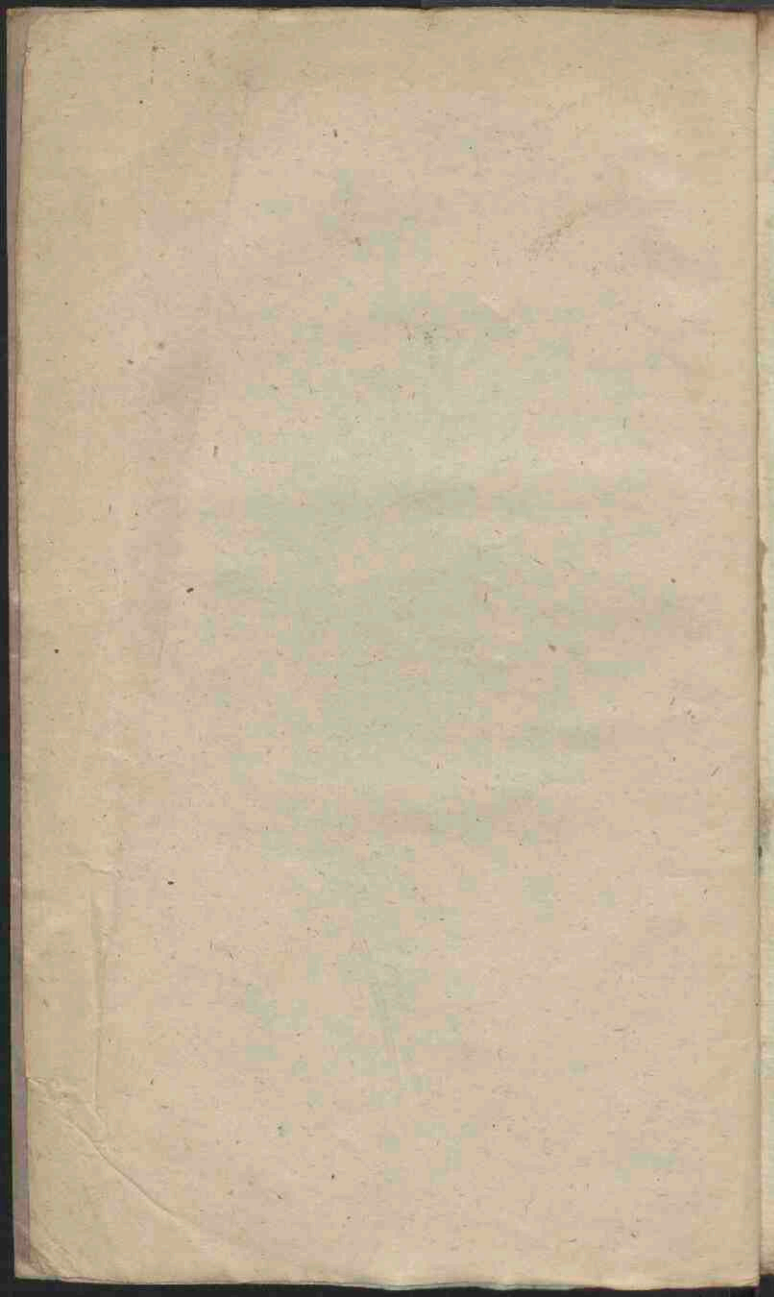
Verzameling tooneel-  
stukken uit de  
nalatenschap van  
prof. Dr. J. te WINKEL

No. 735



Dr. J. A. Winkler

7. v. 320 b



735  
HENRIËTTE;

OF DE

TWEE BRIEVEN.

TOONEELSPEL,

IN

DRIE BEDRIJVEN,

DOOR

G. MANHEER.

---

*Hoe gelukkig ben ik door uwe liefde, mijne JULIA!  
hoe onuitsprekelyk gelukkig! —*

Mr. R. FEITH.

---

TE ROTTERDAM,

Bij G. MANHEER,

Boekverkooper 1787

BIBLIOTHEEK DER  
RIJKSUNIVERSITEIT  
UTRECHT.

1780

THE HISTORY OF

THE UNITED STATES

OF AMERICA

BY

JOHN ADAMS

IN TWO VOLUMES

---

O P D R A G T

AAN DEN KUNSTMINNENDEN HEER.

J. J. SCHRIJVER.

't Is grootsch en strekt niet min tot eer,  
Zoodraa de weidsche Naam van een ontzaglijk Heer  
Of Rijkaard, wel voorzien van gangbre muntmetalen,  
Daar we ons verbeelden, dat de kragt van onze kunst,  
Ons opzalvoeren in zijn gunst,  
Moge op het voorhoofd van ons hersenvrugtje, pralen,



Maar grootscher is 't, aan eenen Vriend,  
Die door kunstliefde en deugd een' waren lof verdient,  
De vrugt van onze vlijt, eerbiedig, optedragen;  
Deze eer kan aan mijn hart, dat gierige eigenbaat  
En slavenmakend vleijen haat,  
Meer dan gebedengunst en schittrend goud behagen.



O P D R A G T.

Dus wij' ik, daar uw heusch gemoed  
Mij reeds in uwe gunst en vriendschap deelen doet,  
o Brave SCHRIJVER! U mijn kunstelooze zangen.  
Wil deze letterbloem, die 'k, zeker veeltestout,  
Aan 't oog der waereld heb betrouwd,  
Schoon slaauw in geur en kleur, van mijne hand ont-  
vangen,



Beschouw hier de afgedwaalde Deugd,  
Te schandelijk verleid door dardelheid en jeugd,  
In spijt der vleijerij tot hare pligten keeren,  
En op het snood bedrog, de woekrende eigenbaat,  
De minnenijd en 't valsch verraad,  
In weêrwil van de list, volkomen triumf hêren,



Voorzeker zal in dezen tijd  
De vitlust, die gestaâg de slepende uren slijt,  
Met alles, wat de kunst ons aanbiedt, te bedillen,  
De onnoozle HENRIËTT' verschoonen noch ontzien;  
Maar wil haar uw bescherming biên,  
Dan zal hij op mijn werk vergeefsch zijn pijlen spilen.  
Ge-

O P D R A G T.

Genoeg, behaagt mijn schilderij,  
Hoe zwak in 't ware schoon der edle poëzij,  
Aan uw kunstkeurig oog, verschoon mijn kleene kragten,  
En wil, opregte Vriend, daar naarstige oeffening  
De voedster is der vordering',  
Hierna, van mijne vlijt, een betere vrugt verwachten.

G. MANHEER.

P E R S O N E N.

GOURVILLE, *de Vader.*

GOURVILLE, *de Zoon.*

HENRIËTTE, *onder den Naam van JULIA, Dogter van  
Gourville.*

*Mevrouw SAUVAL, Vriendin van Henriëtte.*

BEAUMOND, *Minnaar van Henriëtte.*

LA MAIR, *Vriend van Mevrouw Saval, en Medemin-  
naar van Beaumont.*

DULIMAIR, *Vriend van Gourville, en Oom van  
Beaumont.*

LIZETTE, *Kamenier van Henriëtte.*

MARIANNE, *Dienstmaagd van Gourville, den Vader.  
Een Knecht van Dulimair.*

# HENRIËTTE;

OF DE

## TWEE BRIEVEN, TOONEELSPEL.

---

---

EERSTE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

*Het Tooneel verbeeld een Burgerlijk vertrek, in de wooning van Gourville, de Vader; — Men ziet in het zelve eene kas met boeken.*

GOURVILLE, *de Vader alleen, zittende aan eene tafel, op welke een opengeslagen boek ligt, waar in hij gelezen heeft.*

**J**a, Dichter, die de Deugd bekroont naar haar waardij,  
Gij streelt mijn droeve ziel door uwe poëzij,  
En doet mijn treurend hart weêr vrijer adem halen.  
Ik voel een straal van hoop' in mijnen boezem dalen,  
Daar Gij, verdrukte deugd, die voor geen rampen zwigt,  
Maar zich op God verlaat, ons toont in 't heerlijkst licht.  
Ik grijsaart, die door smart en ramp mij voel verteren,  
Kan uit uw hemeltaal die onderwerping leeren,  
Die ik verschuldig ben aan 's Hemels wijzen wil.  
Ik zie, door U, mijn' plicht, en 't morrend hart zwijgt stil. —

A

Ja.

## H E N R I E T T E,

Ja, dichter, God is goed! — Thans voel ik al 't vermogen  
Der Godsdienst', liefde en Hoop', schoon onder 't leed gebo-  
Berooft van Echtgenoot', verlaten van mijn Kroost, (gen,  
Is uwe gouden les mijn wellust, vreugd en troost.  
'k Zag mij, door ramp op ramp, van eer en goed berooven,  
Den luister van mijn huis en braaf geslacht verdooven,  
Ik werd een' speelbal van het tijstrend ongeluk,  
Twee kindren, al den troost in mijnen bittren drukk',  
Zag ik mijn Gade en mij van 't schreijend harte scheuren;  
En eindlijk moest ik haar, die mij nog op kon beuren,  
En door haar liefde zorg mijn ziel vertroosting gaf,  
Door droefheid afgestreên, zien zinken in het graf.  
Helaas!.....

### T W E E D E T O O N E E L.

GOURVILLE, *de Vader*, MARIANNE.

MARIANNE.

**H**eer Dulimair verzoekt U thans te spreken.

GOURVILLE, *de Vader*.

Hoe — Dulimair? — hij komt.....

### D E R D E T O O N E E L.

GOURVILLE, *de Vader*, alleen.

'k **W**as hier 't gewoel ontweken,  
In sombere eenzaamheid: doch Dulimair verdient  
Dat ik hem heusch ontvang', dien trouwen boezemvriend,  
Die zoo welmeenend deelt in all' mijn tegenheden,  
Vertroost mijn droeve ziel, door zijne opregte reden.

VIER-

TOONEELSPEL.

5

VIERDE TOONEEL.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Vader*.

Zijt welkom brave Vriend! wat voert u herwaard aan  
Zit neder.

DULIMAIR.

'k Heb, mijn Vriend, van heer Melcour verstaan,  
Dat Gij onpaslijk zijt, des wierd ik aangedreven,  
Om mijnen boezemvriend, een kort bezoek te geven.

GOURVILLE, *de Vader*.

'k Ben U op 't hoogst verplicht, en zie hoe zeer uw hart,  
Mijn waarde Dulimair, nog deelt in mijne smart'.

DULIMAIR.

Vertroost U grijze man, als alles schijnt verloren,  
Word dikwils, door Gods hand, het ogenblik geboren,  
Dat ons geheel ontheft van zielsverdriet en pijn'.  
Hij die U straffen kon, kan U beschermmer zijn.

GOURVILLE, *de Vader*.

'k Hoop slegts op de eeuwigheid, hier is mijn heil verdwonen,  
De zon van mijn geluk heeft ganschlijk uit geschenen.  
Het graf, o Dulimair! het duistre graf, alleen,  
Bepaale 't eindperk van mijn droefheid en geweent.  
Daar is voor mij geen vreugd meer, op deze aard, te vinden,  
Berooft van Echtgenooten en Kinderen en Vrinden,  
Verlang ik, daar mijn ziel haar bitter lot beschreid,  
Naar een gewenschten staat, in de eindlooze eeuwigheid'.

A 2

Mij

Mij blijft niets overig dan 't droevige herdenken  
 Aan mijn rampzalig lot. 't Geen mij nog troost kan schenken,  
 Is, dat ik tot deez' stond, hoe ook berooft van vreugd,  
 De Godheid zij gelooft, getrouw bleef aan de deugd.  
 'k Moest mij, door een *Proces*, tot lager staat gedreven,  
 Naar 't afgelegenst oord van 't Fransche Rijk begeven,  
 Daar'k met mijn huisgezin, verlaten van elk een,  
 Mijn vaderlijke ziel door zorgen zag bestreên;  
 Toen was hier voor mijn kroost mijn dierbre liefdependen,  
 Die mij nu zijn ontrukkt, niets, niets dan leet voor handen;  
 Zij strekten mij, 't is waar, ten troost' in mijn verdriet;  
 Maar hier was tot haar heil, het slauwst vooruitzigt niet.  
 'k Wees haar het pad der deugd, met alle vlijt en zorgen;  
 Maar, tot mijn grootste smart, bleef voor mijn oog verborgen,  
 Wat beider lot zou zijn, wanneer de onzekre dood,  
 Wier komst geen' sterfling weet, mij spoedig de oogen sloot.  
 Zoo zorgt den mensch vergeefsch, uit liefde tot zijn kindren,  
 Daar niets het vast besluit der Godheid kan verhinderen;  
 Maar, op het onverwagts, ontving ik in mijn huis,  
 Een zeker *Officier*, die 't woelend krijgsgedruisch,  
 Op 't vrugtenbarend veld, in onze stille streken,  
 Tot rust voor zijnen geest', een wijltijds was ontweken.  
 Deez' zag mijn' waarden Zoon, toen agtien jaaren oud,  
 Naar dat dien oorlogsheld mijn' toestand had beschouwd,  
 Verzegt hij, dat ik hem mijn' Zoon zou aanbetrooven; —  
 Hij zwoer mij, dat hij hem steeds zou in agting' hou'en.  
 En, in den krijgsdienst' doen bevordren, tot een' rang,  
 Die ons tot eer zou zijn. — Het Vaderlijk belang,  
 Dat ik in 't welzijn van mijn lieve Kindren stelde,  
 Was oorzaak, dat ik tot zijn' voorflag overhelde.  
 Ik schonk dien man mijn' Zoon, maar ach! na dezen tijd,  
 Vernam ik niets van hem: Ja, zeker in dien strijd,  
 Is mijnen Zoon, mijn Vriend, berooft van 't dierbaar leven,  
 Maar

Maar eenen tweeden stap, die nog mijn hart doet beven,  
 Een daad door mij begaan, die me eeuwig rouwen zal,  
 Vergroote mijn verdriet; — 'k Ontmoete, bij geval,  
 Naar bij ons Dorp een' Vrouw, die, zoo zij mij deedthooren,  
 Van 't zelfde stamhuis, met mijne Ega was geboren;  
 Haar woonplaats was Parijs, daar leefde zij gerust,  
 Bedeeld met overvloed, door 't blij geluk gekust;  
 Dees Vrouw vertrok met mij, naar mijn geringe wooning,  
 Hier won zij onze ziel door hare gunstbetooning;  
 Zij schonk ons onderstand, en toonde ons hoe mijn smart,  
 Een teedre invloed had op haar menschlievend hart.

## DULIMAIR.

Dus vond gij echter nog, in 't midden van uw slagen,  
 Een' eedlen bloedverwant om 't schreiend hart te schragen.

GOURVILLE, *de Vader.*

Helaas! mijn Vriend! hoe duur betaalde ik dat geluk!  
 Haar goedheid was alleen de voedster van mijn druk.  
 Zij eischte, vreeslijk eisch! Ik beef nog bij 't herdenken!  
 Dat ik mijn dierbaar pand aan hare zorg zou schenken;  
 Mijn lieve Dogter, naast mijn Ega, al mijn vreugd,  
 Dat schitterend voorbeeld van bevalligheid' en deugd',  
 Dat minnenswaardig kind, waar op ik roem mogt dragen,  
 Wier schoonheid zelfs de Vorst zou streelen en behagen,  
 Stond ik haar eindlijk af. Zij deet mij duizend eên,  
 Dat zij mijn Henriëtt', door deugd en brave zeên,  
 Zou brengen tot dien staat, waar in zij was geboren:  
 Ik leende, te onbedacht, aan hare taal mijn ooren.  
 Mijn Ega stemde ze in; — maar deze teedre Vrouw,  
 Smolt in een' traanenvloed! — Mij dunkt ik nog beschouw,



Hoe zeer mijn wederhelst, met bleek bestorven wangen,  
 Haar lief, haar dierbaar kind, aan hals en borst bleef hangen,  
 En slaakte zucht bij zucht; riep, met een teedre taal,  
 Ontroerd en gillend uit — „ Dit is de laatste maal  
 „ Dat ik dit waardig pand, 't geen ik mij zie ontrukken,  
 „ Zal aan mijn kloppent harte, en in mijn armen, drukken.  
 't Was of een voorgevoel, van ons genakend leed,  
 Mijn brave zielsvriendin, in tranen smelten deedt! —  
 Ach waarde Dulimair!.....

## DULIMAIR.

Genoeg, ik weet de rampen,  
 Waar meê mijn' besten vriend toen verder had te kampen.

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach! gun mij, Dulimair, dat ik, door smart vermast,  
 In uwen boezem 't leed, dat mij verteert, ontlast'.  
 Dees Nigt van mijne Vrouw, is kort daar aan gestorven,  
 En waar mijn lieve telg, mijn Dogter is gezworven,  
 Bleef allen onbekend. — Men zegt, dat ze in een nagt,  
 In stilte, al haar gewaad, heeft uit het huis gebragt,  
 En 't uitgestrekt Parijs, zoo talrijk in gebouwen,  
 Heeft haar tot nog voor ons verborgen kunnen hou'en,  
 Een loutre gissing, en een steeds verward berigt,  
 Meld mij dat zig ons kind, vergetende eer en plicht,  
 Met een wellustig Heer, door dartelheid gedreven,  
 Gewis te snood verleid, naar elders heeft begeven.  
 Zie daar den loon, die ik voor all' mijn zorg geniet. —  
 Mijn trouwe wederhelst, gedompeld in verdriet,  
 Bewoog mij, daar geen klagt, geen tranen konden baten,  
 Ons eenzaam landverblijf en woning te verlaten.

Wij kwaamen in Parijs, in hoop, dat men, misschien  
 Door naarstig onderzoek, die dogter weêr mogt zien,  
 Maar alles vrugteloos; nog schaars hier aangekomen,  
 Wierd tot ons grievend leed, helaas! met schrik vernomen,  
 Dat haar verleider, reeds zijn snoode omhelzing zat,  
 Onze afgedwaalde Spruit, trouwloos verlaten had.  
 Wij zогten, maar vergeefs, wat middlen wij beproefde,  
 We ontdekke niets van haar, denk,—denk hoe 't ons bedroefde!  
 Een kind, aan ons zoo lief, door ons zoo duur geächt,  
 Is nu een schandvlek voor ons deugdelijk geslacht.  
 Nu was de ramp volmaakt, mijn weêrhelst, gansch verflagen,  
 Kon zulk eene overmaat van droefheid niet verdragen.  
 Het onheil overwon mijn minlijk Echtgenoot,  
 En zij voltooide rasch haar rampen, met den dood.  
 Zij stierf... Helaas!...

## DULIMAIR.

Mijn Vriend, vergun me één maal te spreken,  
 Mij is iets van uw Kroost, van uwen Zoon gebleken.  
 Hij leeft, mijn Heer! hij leeft!

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach kan het mogelijk zijn! —

Wat zegt mijn Dulimair? — Zou de Almacht, in mijn pijn,  
 In 't midden van den ramp, die mij dus wil verlieden,  
 Mij dien verlooren schat, mijn Zoon, nog weêr doen vinden?

## DULIMAIR.

o Ja! hem heeft de hand van de Oppermagt gespaart.  
 Herroep uw kragt mijn vriend, Gourville, ei...! wil bedaard,  
 Uw hart bereiden, om het wit van uw verlangen,  
 Uw teerbeminte Zoon, in uwen arm te ontvangen.

Hou moed, o Grijzen man! hij spoedt zich herwaards aan;  
 'k Ben, voor zijn blijde komst, hem reets vooruit gegaan:  
 Op dat geen onverwagt, geen al te snel ontmoeten,  
 Uw welzijn schaden mogt. Zie nu uw leet verzoeten,  
 Vergeet nu al 't verdriet, mijn deugdenrijken Vrind,  
 Nu gij uw' waarden Zoon, in welstand, wedervindt,

GOURVILLE, *de Vader.*

Zeg, mij, waar vond gij hem? Waar is hij U gebleken?

DULIMAIR.

Ik moest, om zekre zaak, de Heer *Marschand* gaan spreken,  
 Daar, daar ontmoete ik hem, sprak met hem, en, op 't end,  
 Werd hij door een verhaal, geheel aan mij bekend.  
 Hij haakt om U te zien, en zal hier daadlijk wezen.

GOURVILLE, *de Vader, in verrukking'.*

Verheven Majesteit! Uw goedheid nooit volprezen,  
 Daalt eindelijk op mij: uw wonderdoende hand,  
 Zal dan mijn lieven Zoon, dat overdierbaar pand,  
 'Ten troost' in mijn verdriet, tot rekking van mijn leven,  
 Naar twee paar jaaren tijds, mij eindlijk wedergeven!  
 O gadelooze vreugd! ik zie, schoon door 't geweld,  
 Der tegenspoed verdrukt, mijn blijdschap nu hersteld! —

V I J F D E T O O N E E L.

*De voorige, MARIANNE.*

MARIANNE.

**E**en Officier verzoekt Heer Dulimair te spreken.

DULIMAIR.

Ik volg u Marianne.

ZES-

TOONEELSPEL. 9  
ZESDE TOONEEL.

GOURVILLE, *de Vader, alleen.*

**A**lgoedheid! die mijn smeeken,  
Zoo gunstrijk hebt verhoort, ontvang mijn dank ten loon'.

ZEVENDE TOONEEL.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR,  
GOURVILLE, *de Zoon.*

*Dulmair leid Gourville de Zoon, met een gelaat, waar op  
de blijdschap te lezen is, ter kamer' in. Gourville, de  
Zoon, zijn Vader ziende, valt hem, verrukt, om den hals.*

GOURVILLE, *de Zoon.*

**G**eliefde Vader!

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach mijn Zoon! mijn waarden Zoon!  
*Zij blijven eenige oogenblikken aan elkanders boezem gedrukt.*  
Gij leeft!..

GOURVILLE, *de Zoon.*

Ja, besten man! mijn vreugd kent maat nog palen.

*Zijn Vader nogmaals ombelzende.*

Voel! voel mijn traanen op uw bleeke wangen dalen.  
Nu is mijn wensch volmaakt! —

GOURVILLE, *de Vader.*

O gadeloos geluk!

Hoe dikwerf heeft mijn hart, in 't midden van mijn' druk,

Zijn beden uitgestort, om u eens weérte vinden.  
 O eenigst overschot van mijn geliefde vrienden!  
 Daar 't al verloren schein, schenkt de eeuwige Opperheer,  
 U, op het onverwagst, thans in mijn armen weér!  
 Ach! mogt ik, braven Zoon, dus ook uw lieve Zuster  
 Eens drukken aan mijn hart, — dan stierf ik nog geruster,  
 En volgde, vergenoegt, voIdaan met uwe deugd,  
 Uw Moeder, naar het hof der eindelooze vreugd.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Wat hoor ik, Vader! ach! is Moeder reeds gestorven?

GOURVILLE, *de Vader.*

O ja; mijn Vriend! de smart heeft haar het hart doorkorven,  
 Met droefheid en verdriet, tot dat de bleeke dood,  
 Haar rampen einden deed; haar minn'lijke ooggen floot.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Helaas! hoe wordt mijn vreugd getempert, door het hooren  
 Van deze droeve maar! gij hebt haar dan verloren,  
 Haar, die mijn vroege jeugd, met zoo veel liefde en trouw,  
 Teêrhartig gadesloeg, Die weérgalooze Vrouw  
 Zal ik dan nooit weér zien! — O teederhartig Vader!  
 Ik kus haar dan in U! — Maar 'k bid, verklaar mij nader,  
 Wat toch uw lot mogt zijn, sints ik uw huis verliet.  
 Mijn Zuster, waar is die?

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach Zoon! ach! vraag dat niet.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Hoe Vader! .... zegt het mij.

GOUR-

GOURVILLE, *de Vader.*

Mijn tong kan naauwlijks spreken  
 Wanneer ik aan haar denk. Na gij mij waart ontweken,  
 Verzogt een bloedvriendin mij om dat teeder kind,  
 Ik stond het mede ook af; maar, laas! geliefde vrind,  
 Die Vrouw stierf onverwagt, dit was, zoo men verhaalde,  
 Een weg, waar door mijnkind van 'tspoorderdeugdendwaalde.  
 En eindlijk, buiten band en opzigt, wreed verdriet!  
 Zijn Ouders snood vergat, ja: eer en pligt verriedt;  
 En, door een loozen schelm, tot dartelheid gedreven,  
 Zich tot een' staat van weelde en ontucht heeft begeven,  
 't Ontweek geheel mijn oog, mijn vaderlijk gezigt,  
 In deze waereldstad. Ach Zoön! gij kunt zeer ligt  
 Beseffen, welk een smart dit onze ziel moest baren.  
 Men zagt haar, maar vergeefsch! —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Mijn Vader, wil bedaren.

Is zij nog in Parijs? —

GOURVILLE, *de Vader.*

Men zei mij zulks, o Ja!

GOURVILLE, *de Zoon.*

Hou moed, eerwaarde man, mijn onderzoek zal draa  
 Uw tot verligting zijn.

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach! mogt uw ijver baten! —

Men zegt dat zij reeds door den snooddaart is verlaten,  
 Die haar dus heeft verleid, en tot den val gebragt.

GOUR-

GOURVILLE, *de Zoon.*

Mijn Vader! zijt gerust, herroep uw moed en kragt,  
 Gij zult uw Dogter zien, ik zal, in alle hoeken,  
 Van 't Vorstlijk Lelijrijk, haar, onophoudlijk, zoeken,  
 En 't monster, dat haar heeft van eer en deugd berooft,  
 Word' met mijn blinkend staal door kop en strot geklooft;  
 Ik zal, met waar vermaak, verwoed, in roode plassen  
 Van zijn rampzalig bloed, den lagen hoon afwassen,  
 Die zulk een helgedrocht, heeft op ons huis gelaan.

## DULIMAIR.

Bedaar Gourville! laat uw drift niet overslaan  
 Tot woede en heete wraak, den jongen krijgsman eigen,  
 De waare Held, hoe zeer zijn hart naar wraak mag neigen,  
 Bepaald zijn gloeiend vuur. 't Is thans uw' tijd nog niet.  
 Vernoeg u slegts in 't heil, dat gij uw Vader ziet.  
 Zoek, zoek, met koel beraad, uw Zuster allerwegen;  
 En hebt gij haar ondekt, dien schat weerom gekregen,  
 Beschouw dan eerst de zaak, en onderzoek het feit.  
 Haar lotgeval is teër, en eischt bedagtzaamheid.

GOURVILLE, *de Vader.*

O ja mijn Zoon! laat u deez' raad ten leidsmann' strekken,  
 Zoo gij uw Zuster, en dien snoodaart mogt ontdekken,  
 Beheersch als dan u zelfs, bepaal uw jeugdig vuur,  
 En laat de wraak betrouwt aan 't eindloos Albestuur.  
 Genoeg, zoo uwe zorg uw Zuster op kan sporen.  
 Ach! mogt mijn oor nog eens nit hare lippen hooren,  
 Die stem, die lieve stem, die in haar prille jeugd,  
 Mijn vaderlijk gemoed verkwikte. Welk een vreugd,  
 Mogt ik haar wederzien! Heeft zij de deugd verlaten,  
 In mijnen arm zou zij, gewis, weër de ondeugd haten.

Ik ken haar teederhart, vol zagte minzaamheid,  
 Dat deugdrijk hart is door een' snoodaart flegts verleid.  
 Maar zou, (dit stel ik vast) mogt ik haar éénmaal spreken,  
 Hoe ook van 't veilig pad der blanke Deugd geweken,  
 Wel dra, door naberouw, weérkeeren tot den pligt.  
 Maar welk een ijdele hoop! nooit zal mijn droef gezigt,  
 Door traanen uitgedooft, mijn Dogter weér aanschouwen.

DULIMAIR.

Mijn Deugderijke Vriend, wil op Gods arm betrouwen;  
 Zijn onbepaalde magt schenkt, mooglijk, U....

GOURVILLE, *de Zoon.*

O Ja!

Mijn Vader! zijt getroost, ik zal, het ga hoe 't ga,  
 Niet rusten, voor dat ik, al koste 't zelfs mijn leven,  
 Dat voorwerp van uw liefde, aan u heb weérgegeven. —  
 Ik zal het al bestaan!..

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach! weergalooze Zoon,  
 Genoot ik dat geluk, zag uwe vlijt dien loon,  
 Dat ik die dierbre weér aan 't kloppend hart mogt drukken;  
 Dan zou ik, vergenoegt, voor 's Hemels slagen bukken;  
 Dan stierf ik ruim voldaan, — maar laas!...

DULIMAIR.

Mijn braven Vrind,  
 Gij vergt uw kragt te veel, zoo gij uw zelf bemint,  
 Stel dan uw ziel gerust, en hoopt! Uw teeder harte,  
 Word veel te sterk geschokt, door zoo veel leed en smarte.

GOUR-



GOURVILLE, *de Zoon.*

Aeh! om de liefde, die ons hart op nieuw verbondt.  
Mijn Vader! zijt bedaard! — rasch daagt een blijder stond.

GOURVILLE, *de Vader.*

Ik voel mij afgemat, all' mijne leden beven.

DULIMAIR.

Kom waarde man, wil u een poos ter rust' begeven.  
't Gevoel treft al te sterk uw reeds verzwakte kracht,  
En schokt uw levenskiel, meer dan gij had verwacht.

GOURVILLE, *de Vader.*

't Is waar. — Welaan! wil mij in 't naast vertrek verzellen.

*Terwijl Dulimair en zijn Zoon  
hem onder de armen houden,  
om hem weg te leiden.*

Kon ik dit heil, mijn Zoon, dees morgen mij voorspellen,  
Dat ik, thans, welk een vreugd! naar zoo veel druk en rouw,  
Geleid door uwe hand, dees plaats verlaten zou,

*Einde van het Eerste Bedrijf.*

TWEEDE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

*Het Tooneel verbeeld een vertrek, in de Woning van HENRIËTTE, onder den naam van JULIA, en is voorzien van een Toilet, waar voor Julia zich gekleed heeft.*

JULIA, *alleen, houdende een Diamante Haïrspel in de hand!*

O Schitterend pronkjuweel! gij, gij waart de eerste vrugten  
 Der schandelijke min, waarom mijn ziel moet zugten,  
 Uw glans, welêer zoo schoon, zoo streelend voor 't gezigt,  
 Herrinnert nu aan mij mijn' snood vergeten pligt! —  
 Hoe zeer bekroonde gij mijn uitgestrekt verlangen,  
 Naar waereldlijke pragt, toen ik U mogt ontvangen,  
 Van hem, die mijne ziel aan de edle deugd ontoog,  
 Mijn nog eenvoudig hart, door zijne taal, bedroog;  
 Tot onêer bragt, en, met een toegeschroeid geweten,  
 Mij, Ouders, eer en pligt, ligtvaardig deedt vergeten;  
 En mij, van deugd berooft, gedompelt in verdriet,  
 Daar'k hoopte op zijne trouw, medogenloos verliet.  
 Slechts ééne troost kan aan mijn smart verligting geven,  
 Dat ik, hoe valsch verleid, hem ben getrouw gebleven.  
 Ja: schoon gij mij veracht, Beaumont, en snood misleidt,  
 Mijn hart mint u alleen, — 't mint u in eeuwigheid'.  
 Beklaag, ó Henriett'! de rukelooze liefde.  
 Die u, rampzalige, het schuldig harte griesde.  
 Wat baat u nu, dees pragt, dit schitterend diamant?  
 Geen zee van vlocibaar goud, wist' immer uwe schand'.  
 Waarom liet gij u dus, tot uw bederf en schade,  
 Ontrokken aan de deugd, die gij zoo laf versnade?

Was

Was dit de vrugt der liefde en weergalooze trouw,  
 Van uwe Moeder?..... ach! ontijdig nabrouw,  
 Wat baat gij aan mijn ziel? — Dit akelig herdenken,  
 Kan mijn ontroerd gemoed geen rust, geen kalnte, schenken. —  
 Gij waart het, snoode Vrouw, verleidende *Sauval*,  
 Die 'k eeuwig, als de bron dier rampen haten zal,  
 Waar onder ik thans zugt; uw taal heeft mij bedrogen,  
 Gij maalde de ondeugd als beminlijk voor mijn oogen;  
 Gij storte in mijne ziel' de lust tot ijdele pragt,  
 En hebt mij dus, ten topp' van mijn verderf gebragt;  
 Ja: uw fireenezang betooverde mijn zinnen,  
 En deedt mij Heer Beaumont, gelijk zijn Ega, minnen,  
 Dus werd mijn teedre jeugd, door u, te snood verleid,  
 En een' vervloekten strik tot mijn verderf gespreid.  
 Ach! dacht ik, toen het lot mij van mijne Oudren scheurde,  
 En zij het droef gemis van mij, haar kind, betreurde,  
 Dat ik de zuivre dengd, die op 't eenvoudig land  
 Mij, door mijn Vader, zoo volmaakt was ingeplant,  
 Dus rasch vergeten zou, voor dartelheid en weelde?  
 Rampzalige Beaumont, die mij zoo vlelend streelde,  
 En eeuwig trouw zwoer, zelfs ten koste van mijne eer,  
 Gij denkt aan uw vriendinn', aan Julia, niet meer.  
 Moest ik om uwe min mijn braaf geslacht verzaken,  
 Mij aan het snoodst bedrog te ruukloos schuldig maken,  
 Op dat mijn valsche naam, 't vergeten van mijn' pligt,  
 Mij loos verbergen zou voor 't Ouderlijk gezigt.  
 Hoe liet ik mij, helaas! door dartelheid verblinden,  
 De Naam van Julia ontrok me aan 't oog der vanden.  
 Maar, 't is vergeefsck geklaagt. Ik smelt in ziels verdriet  
 En zijn verstokt gemoed hoort mijne klagten niet. —  
 Maar zagt, men maakt gerucht, mij dunkt Lizett' treed nader.  
 Bedaar, o Henriette! en veins, schep moed, vergader  
 Uw eerste fierheid weêr, ligt wierdt gij in uw lot,  
 Zag men uw nabrouw, door de ondeugd zelfs bespot.

T W E E D E T O O N E E L.

JULIA, LIZETTE, *brenghende eenig  
— zhegoed, dat zij op een tafel  
nederzet.*

LIZETTE.

Mejuffer, hebt gij van Beaumont nog niets verhooren?

JULIA.

o Neen! —

LIZETTE.

Men zegt: hij is weêr in Parijs gekomen.

JULIA.

Zwijg van Beaumont, Lizett', ik denk aan hem niet meer.

LIZETTE.

Mejuffer heeft gelijk. 'k Verzeker u, de Heer  
La Mair heeft beter hart; kon u zijn min bekoren,  
Dan had gij aan Beaumont, in 't minste niet verloren.  
Ik weet zijn tedre min is zuiver en opregt.

JULIA, *met eenige verontwaardiging*:

't Schijnt dat hij u, Lizett', den post heeft opgelegd  
Om, mij, door uwe taal, in zijn belang te trekken.  
Maar zwijg. — Het is genoeg. — Ga heên!

LIZETTE, *terzijde.*

„ Ik kan ontdekken,

„ Dat mijn gesmede list en hulp, in dit geval,  
„ La Mair, in zijne minn', zeer weinig baten zal.

B

DER-

## DERDE TOONEEL.

JULIA, *alleen. Peinzende.*

Beaumont weêr in de Stad! — maar, wat is toch de reden,  
Dat zij dus in 't belang van Heer La Mair wil treden,  
En voor zijn liefde pleit? — neen: hoe 't bedrog ook mikt,  
Nooit wordt, ten tweedemaal', mijn schuldig hart verstrikt!  
Neen nooit! —

## VIERDE TOONEEL.

JULIA, LIZETTE.

LIZETTE.

Mevrouw Sauval.....

JULIA, *verwondert.*

Hoe! — Laat haar binnen komen.

## VIFDE TOONEEL.

JULIA, *alleen.*

Haar naam alleen baart mij een' schrik, en doet mij schromen.  
Zij, die ik heb bemind, mij tot Beaumont bewoog,  
Is, na hij mij verliet, afschuwlijk in mijn oog;  
Zij word van mij veracht.

## ZESDE TOONEEL.

JULIA, *Mevrouw SAUVAL.*Mevr. SAUVAL, *Julia gemeenzaam  
ombelzende.*

Hoe vaart mijn lieve schoone?  
't Mishaagt u niet, dat ik mij thans bij u vertoone.

Het sterk verlangen, om mijn Julia te zien,  
 En haar op nieuw mijn liefde en vriendschap aan te biën,  
 Noopt mij, om, onverwagt, u een bezoek te geven.  
 Maar! ... hoe! — gij zijt ontfeld, uw poesle handjes beven!  
 Schep moed, mijn Julia! —

JULIA.

Moed! neen Mevrouw, ik zal,  
 Maar al te veel geleert door mijn gewisfen val,  
 Daar ik, in spijt' der Deugd', zoo schandlijk ben bedrogen,  
 Niet langer luistren naar gevele en valsche logen,  
 't Berouw verscheurt mijn hart. —

*Mevr. SAUVAL.*

't Is waar, gij zijt misleidt,  
 Beaumont verbrak zijn woord, maar kind, wat zwaarigheid?  
 Gij kent de min nog niet, de min heeft duizend vonden.  
 Uw simple eenvoudigheid, daar gij uw hoop mogt gronden  
 Op zijn gegeven woord, misleide uw jeugdig hart.  
 Dit pijnig nooit uw' geest, baart u zijn afzijn smart,  
 Onnoozel meisje, laat dien laffen minnaar varen.  
 De gulle vrolijkheid past aan uw prille jaren.

JULIA.

Mij voegt de schoone deugd, te lang door mij verzaakt;  
 Daar ik aan dartelheid mij schuldig heb gemaakt;  
 En door een ijdlе waan, dat hij me opregt beminde,  
 Vertrouwende op zijn woord, te deerlijk liet verblinde.

*Mevr. SAUVAL.*

Gij zijt intusschen rijk in heerlijk pronksieraad,  
 En werd, door zijne min, uit uw vervallen staat

Verheeven tot een' rang, die u, naast de eerste vrouwen,  
 Van 't Koninglijk Parijs, met eerbied, doet aanschouwen.  
 Zaagt gij nog gistren niet, onnoozel schaap, zoo dra  
 Ge uw plaats genomen had, den stoet in de *Opera*  
 Verstommen voor uw pragt? Men zag uw schoonheid prijken  
 Gelijk de roos, voor wie alle andre bloemen wijken  
 In zwier, in gloed' en kleur! Gij stak, aan allen kant,  
 Door uw bevalligheid, het mannenhart in brand.  
 En zoudt gij, om één' Man, die u nu heeft verlaten,  
 U zelf, de waereld, en een' kring van minnaars, haten?  
 Bedenk, mijn Julia! Het hangt aan u alleen,  
 Een vrouw van rang te zijn, bemind van groot en klein,  
 Door duizend minnaars, om uw schoonheid, aanbeden,  
 Ten troon' van eer', van roem en wellust' op te treden;  
 Of steeds, van elk versmaadt, kwanswijs in schijn der deugd,  
 Een eind te vinden, aan uw' glorie en uw' jeugd.  
 Wat baat die schrale deugd? leef vrolijk in de waereld.  
 Mijn kind, men leeft maar eens, gij, nu met roem bepareld,  
 ('t Moet lachgen om uw waan) zou, door verbeeldingkracht,  
 En valsche zedigheid, door liên van smaak veracht,  
 U, van een hoogte, thans, zoo glorieijk beklommen,  
 Doen storten in 't verderf! — Uw keur doet mij verstommen.  
 Zijt wijzer dan gij spreekt! —

JULIA, *in drift.*

Laat af, Mevrouw, laat af.  
 Uw ongegronde taal verstrekt mij zelfs ten straff',  
 Voor mijne dwaaze daan, en ligtgeloovigheden.  
 Uw vriendschap is mij waard, maar uw versierde reden,  
 Bedriegen mijne ziel niet meer. Den valschen waan  
 Heeft mij genoeg misleid.

*Mevr. SAUVAL.*

'k Ben waarlijk aangedaan,

Nu gij zoo ver verdwaald. De droefheid leidt uw zinnen  
 Van 't spoor, mijn Julia. Wild ge uw Sauval niet minnen  
 Gelijk we leer, en U gedragen na haar raad?  
 La Mair zal straks hier zijn, mijn Julia, ai! laat  
 De taal van uw Vriendin uw teeder hart bewegen,  
 Vergun hem slegts gehoor; streef mij niet langer tegen.  
 Gij kent hem, 't is een man, wellevend, vol van smaak,  
 Schatrijk, van edlen rang, geboren tot vermaak.

JULIA.

o Neen! Mevrouw, ik kan zijn bijzijn niet gedogen.  
 Zijt met mijn ongeluk en tegenspoed bewogen.

*Mevr. SAUVAL.*

Ik bid, herroep uw vreugd, verban die zware zorg,  
 Ik blijf, dat zweer ik u, voor uwe welvaart' borg.

JULIA.

Mevrouw! verschoon mij! ach! 't bezoek zal mij mishagen.  
 De lust ontbreekt mij thans! —

*Mevr. SAUVAL.*

Hoe moet ik U beklagen,  
 Onnoozel Meisje, dat haar welzijn dus veracht.  
 Uw keuz' verdient dat u de gantsche Sted belacht.  
 Schuwt gij een Heer van smaak'! kom wil u dankbaar toonen,  
 En mijne zorg voor u met geen verachting loonen.  
 Ik gaf mijn woord dat ik uw hart verwinnen zou,  
 Voor hem die u bemind; en zult gij dus een vrouw  
 Als ik, dien smaad aandoen?



JULIA, *ter zijde.*

't Is langer niet te lijden,

*Tegen Mevr. Sauval.*

Welaan, Mevrouw, ik zal u van dien smaad bevrijden;  
Maar ik verzeker U, zoo Hij een schaduw' toont,  
Van laffe vleijerij, zie dan zijn trots beloont,  
Ik zweer!

*Mevr. SAUVAL.*

Bedaar, mijn kind, laat die verbeelding varen,  
Men zal uw droefheid rasch, door blijdschap, doen bedaren.-  
'k Vermaak mij waarlijk, met uw inval en uw' geest'.  
Uw zinnen zijn, Vriendin, nooit zoo verward geweest.  
Dien storm bedaat wel dra, hij komt, en zal ons beiden,  
Op dat uw' vreugd herleev', ten Schouwborg' binnen leiden.

JULIA.

Ten Schouwborg! Neen Mevrouw! ó neen! ik zal niet gaan  
'k Wil in dit oogenblik, mij te eenemaal ont slaan,  
Van al wat strekken kan, om mij het hart te freelen.  
Laat andren, op hun beurt, in die vermaken deelen.  
Doch; denk niet, dat mijn hart, schoon ik de vreugd verlaat,  
Den Schouwborg, en de les, die hij ons voorschrijft, haat;  
Maar 'k zie zijn nut vermaak, thans, met gantsch andre oogen:  
Daar ik, weleer, door pragt, en wulpsheid, werd bedrogen;  
Is nu, het geen ik zie, van een' gantsch andren aart',  
'k Hoor lesfen, daar mijn ziel, door wanhoop thans bezwaart,  
Te sterk door wordt ontroerd; wil des uw opzet staken.

*Mevr. SAUVAL.*

Wat onbezonnen taal! wat ommekeer van zaken

Ont-

Ontmoet ik. Julia, Gij spot met mij, gewis.

JULIA, *in drift.*

o Neen: denk dat mijn taal, de taal van 't hart thans is.  
 'k Vervloek het uur, Mevrouw, toen ik, door uwe reden,  
 Te rukeloos misleid, van 't spoor der deugd kon treden.  
 Ik ben, door u alleen, in mijne eenvoudigheid,  
 Op dien vervloekten weg naer 't slood verderf geleid.

*Mevr. SAUVAL*

Ondankbare Julia!

*ter zijde.*

Hoe zal ik mij hier wreken?

Z E V E N D E T O O N E E L.

*De vorigen, LIZETTE.*

LIZETTE, *tegen Mevr. Sauval.*

Mevrouw, de Heer La Mair verzoekt om U te spreken,  
 Verzeld van eenen Vriend'.

*Mevr. SAUVAL, tegen Lizette.*

Ga. Lei hen beiden in.

A G T S T E T O O N E E L.

JULIA, *Mevr. SAUVAL.*

*Mevr. SAUVAL.*

Uw taal beledigt mij, rampzalige Vriendin,  
 Geef' gij aan mij de schuld! — maar: 'k zie de Heeren komen,

H E N R I E T T E,  
N E G E N D E T O O N E E L.

JULIA, *Mevr. SAUVAL, LA MAIR,*  
GOURVILLE, *de Zoon.*

*La Mair en Gourville maken eenige buigingen, waar door den eerstgenoemden zijn verwaandheid, en den lautsten zijn ernstige bedaardheid vertoond.*

LA MAIR.

Madames, zijt gegroet, 't is heerlijk ondernomen; 't Is waarlijk schoon, Mevrouw, gij beiden reeds gekleed.

*Tegen Julia.*

Vergeef, Mejuffer, dat uw dienaar binnen treed, Verzeld van eenen Vriend', die U niet zal mishagen. Vergun aan mij, dat ik dien Heer U op moog' dragen; — Maar hoe! zoo somber, 'k weet, 't is veel van mij gewaagt, 'k Denk echter niet, dat dit mijn Julia mishaaft. Mijn Schoone!

JULIA.

Neen, Mijn Heer!

LA MAIR.

Gij schijnt niet wel te wezen,

*Mevr. SAUVAL.*

Men kan de droefheid uit haar oog en houding lezen.

JULIA.

ó Neen, mijn Heer, uw oog bedriegt U, door den schijn.

*Meur. SAUVAL.*

Ze is ziek, mijn Heer; doch waant, volkomen wel te zijn,  
Zij treurt om haar verlies.

LA MAIR,

Houmoed, mijn lieve schoone,  
Gun dat ik mij bij U thans in de plaats vertoone  
Van uw verloren Vriend. Gij kent mijn hart, mijn min,  
Meestresfe van mijn ziel! volfschoone hartvriendin;  
Zoo lief als Venus zelf, bekoorlijkste aller vrouwen,  
Wil, op mijn eed, mijn woord, en zuivre min, vertrouwen.  
'k Zal niet, gelijk Beaumont. —

JULIA, *versfloort terwijl La Mair haar bij de hand vat.*

Laat af, mijn Heer, laat af!  
Uw stoutheid gaat te ver! —

LE MAIR, *met een gemaakte grimlach en buiging.*

'k Verdien de zwaarste straf,  
Mijn schoone ik bid, vergeef! — 'k zal van iets anders  
spreken, —  
Deez Heer is 't oorlogsveld, een' korten tijd, ontweken,  
Hij schijnd, gelijk als gij, neêrslagtig, maar hij moet,  
Door nieuw, door grootsch vermaak, dat ware blijdschap  
voedt,

Die droeve somberheid. die treurigheid, verdrijven.  
 Hij is een dwaas, wie steeds droefgeestig tragt te blijven.  
 Zijn hart moet, als het mijne, aan blijdschap zijn gewijdt.  
 En wyl gij de eer, den roem, der Fransche Dames zijt,  
 ('k Maak U geen *compliment*,) zoo heb ik 't durven wagen.  
 Deez' jongen krijgsheld aan uw vriendschap op te dragen.

JULIA.

Mijn Heer, gij zijt een zot, vol lage vleijerij.

LA MAIR, *verwandert*.

Gij scherst, mijn Julia! hoe nu! nooit kwam Gij mij  
 Zoo onwellevend voor, dat naar gelaat, dit wezen,  
 Waar in weleër de vreugd, de blijdschap, was te lezen,  
 Verwonderd mij op 't hoogst. — Is 't ernst? —

JULIA.

Mijn hart, gewoon  
 Aan buitensporigheên, ontving in 't eind den loon,  
 Voor zijn ligtvaardigheid, en al te sterk vertrouwen.  
 De snoode vleijerij, dat lokaas voor de vrouwen,  
 Bragt me in een' maalfroom van verleiding; maar de deugd  
 Vertoont zich weër aan mij; — dus wil ik, daar mijn jeugd  
 Mij nog de kragt verleent, dat monsterdier verpletten,  
 En mijne schreden op 't onschuldig voetspoor zetten,  
 Waar ik, tot mijne schande en schaë ben afgetreên.

*Mevr.* SAUVAL.

Mijn lieve Julia, staak die verwarde reên,  
 De droefheid heeft gewis uw edel denkvermogen,  
 Uw vlug verstand, bedwelmt. Ik ben met U bewogen.

Gij

Gij raaskalt, lieve Kind.

JULIA.

ô Neen! Mevrouw, mijn taal  
 Komt uit geen onverstand, denk, denk niet dat ik dwaal'.  
 Een eerlijk naberouw doet mijne ziel ontglocien.  
 Ik moet mij zelf, en hem die mij misleidt, verfoeien.  
 't Is lang genoeg geveinst, ik zie een hooger magt,  
 Die mij terugge wankt, bedeeft met moed' en kragt,

GOURVILLE, *de Zoon.*

Mevrouw Sauval, ik moet dees lieve Juffer prijzen.  
 Zoo uit een zuivre ziel, deez' brave reden rijzen.  
 'k Heb meer herboren deugd, in al haar kragt gezien.  
 Hebt gij een edel hart, gij zult haar bijstand biên  
 En helpen (daar zij dus, zoo't schijnt, de dengd wil eeren)  
 Op valsheid en bedrog heldhaftig triumfeeren.

*Mevr. SAUVAL, tegen Gourville*

Haar hersens zijn ontstelt.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Haar taal maakt mij ontroerd.

LA MAIR, *spottende.*

Een grappig zeden spel.

JULIA, *vol drift.*

Ja: schoon 't bedrog weêr loert,  
 Om mij, op nieuw, door list, te vangen in zijn' strikken.  
 Zal 't nochtans vrugteloos op dezen boezem mikken.

LA

LA MAIR, *tegen Mevrouw Sauval.*

Mevrouw, waar wil dit heên? —

*Mevr. SAUVAL.*

Gij hoont ons, Julia!

JULIA, *meer verwildert.*Ik hoon U, en met regt, ik zal, het ga, hoe 't ga,  
Het licht erkennen, tot mijn zelf behoud verkregen.GOURVILLE, *de Zoon, tegen  
Sauval, met eenige verachting.*

Mevrouw, haar deugd streeft than's uw heilloos oogmerk tegen.

*Tegen Julia, op een mindelijken toon.*Mejuffer, 'k bid, verschoon, dat ik hier ongevraagd,  
Een vrijheid ondernam, die mooglijk elk mishaaft.  
Ik ga! —JULIA, *schielijk naar Gourville  
tredende. grijpt hem met ver-  
rukking bij de hand.*

ó Neen! mijn Heer! blijf, blijf, zoudt gij vertrekken?  
 Uw bijzijn is mij waard, en, mogt ik U ontdekken,  
 De bron van mijn verdriet, en de oorzaak van mijn smart,  
 'k Vond mogelijk in U een medelijdend hart.  
 Zoo gij de deugd bemint, die 'k in uw oog mag lezen,  
 Zoudt gij voor mij een vriend, een vader, kunnen wezen;  
 Meer waardig, dan den stoet van minnaars, die alleen,  
 Mij lokken in den strik van haar losbandigheên,

En

En haken naar mijn' val. —

LA MAIR, *de boed met drift in  
de oogten zettende.*

Mejuffer ! welke reden ?

Gij hoont mij, door die taal, dien laster treft mij meden,  
Wijl ik mij in den kring van uwe minnaars tel.

JULIA, *met eene edele fier-  
heid.*

En gij verdient, dat ik U in dat daglicht stell',  
Mijn Heer La Mair, — en gij Mevrouw Sauval, toont blijken,  
Wat oogmerk gij bedoelt; des wil mijn huis ontwijken,  
Met uw verwaten vriend.

Mevr. SAUVAL.

Welk een ondraagbren smaad !

JULIA, *'op een' verachtenden toon.*

't Is lang genoeg gedraalt, uw list verdient mijn haat,  
Gij hebt mij eens misleidt, en tragt, door nieuwe wegen,  
Naar mijn volmaakten val; dit loopt uw oogmerk tegen.  
'k Zie door het masker van uw vleijerij, Mevrouw.  
Ik vloek uw bijzijn thans, daar ik uw taal mistrouw.

Tegen Courville, de Zoon, met aan-  
doening.

En gij, die ik door een bijzondere zugt gedreven,  
Beschouw als mijnen vriend, U zal ik blijken geven,  
Dat deze stoute taal, die zeker U ontroert,  
Mijn lippen niet ontrold, door vrouwe drift vervoert:

Maar,



Maar, waarlijk is gegrond — blijf gij, — ik zal U toonen,  
Of ik, door valschen haat, Mevrouw heb durven hoonen,  
En of ik zonder reên. —

*Mevr. SAUVAL, met woede.*

Ondankbrel ik ga! mijn voet  
Is voor den drempel van uw woning veel te goet.  
Is dit erkentenis, laaghartigste aller vrouwen?

LA MAIR.

Madam, gij zult mij nooit weêr op dees plaats aanschouwen.

*Mevr. SAUVAL, in velle gramschap.*

Wij gaan, maar beef!...

*Mevr. Sauval en La Mair, in verwarring', binnen.*

T I E N D E T O O N E E L.

JULIA, GOURVILLE, de Zoon.

JULIA.

W at is mijn ziel ontroerd. — ach mij!  
Mijn kragt verslaauwt! ... ik sterf! ... ó hemel, — sta  
mij-bij,

*Zij zijgt in eene stoel.*

GOUR

GOURVILLE, *de Zoon, terwijl hij haar hoofd met zijn eene hand ondersteunt, en met de andere met de Tafelbel schelt,*

Mejuffer! ....hemel! ach! ... De kragt is haar benomen.

E L F D E T O O N E E L.

JULIA, *van zich zelfs.* GOURVILLE, *de Zoon,*  
LIZETTE.

LIZETTE.

Mijn lieve Juffer, ach! — Wat is haar overkomen? —  
Mijn Heer — wat's hier geschied? beminde Juffer! — 'k beef!

GOURVILLE, *de Zoon.*

Bedaar en help haar rasch!

LIZETTE, *een flesje uit de zak balende.*

Hier heb ik iets.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Goed — geef!

LIZETTE, *terwijl zij Julia het flesje onder den neus houdt, en, met haar zakdoek, de slapen van het hoofd nat maakt. —*

\* Ben tot de dood ontstelt! wat is haar wedervaren?  
— Ach! hier ontbreekt ons hulp! —

GOUR

GOURVILLE, *de Zoon.*

— ó Neen: wil flegts bedaren;  
Zij kooft reeds bij. — Een drift heeft haar de ziel ontroerd.

JULIA, *met een zagte stem.*

Ach mij! — waar ben-ik? ... Waar heeft mij de smart  
vervoerd?

Mijn Heer! — Lizett' zijt gij 't. Ach! wil mij bijstand  
bieden.

Waar zijn de monsters, die ik voor mijn oog zag vlieden?

GOURVILLE, *de Zoon.*

Bedaat, mijn Julia; — herroep uw krachten weêr.

JULIA, *verlegen.*

Verschoon mijn stout bestaan; — verschoon mijn drift,  
mijn Heer.

'k Heb U beledigd. Ach! — hoe zal ik mij gedragen,  
En U, een Vreemdeling, hier om verschooning vragen.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Gij hebt mij niets misdaan, Mejuffer, 'k zag uw jeugd,  
Met blijdschap, vol van vuur, tot eer d'er blanke dengd.  
Schep moed, en mag een vriend, dien 'k mij voor U durf  
noemen,

Een vriend zijn van uw hart, wil niets voor mij verbloemen;  
Ontdek me uw lotgeval, en de oorzaak van uw pijn.

'k Zal, is 't mij mooglijk, U een' trouwen raadsman zijn.

JULIA.

Gij zult het weten. Ja: 'k zal niets voor U verbergen,  
En zie dan, waarden Vriend, wat men van mij wil vergeet.

*Tegen Lizette.*

'k Gevoel mij wel Lizett', vertrek — en zijt gerust.

T W A A L F D E T O O N E E L.

JULIA, GOURVILLE, *de Zoon.*

GOURVILLE, *de Zoon.*

Zag, in dit oogenblik, uw weêrgekeerde lust,  
En liefde, tot de deugd, die listig werd bestreden  
Door uw Vriendin Sauval. — Haar deugdelooze reden  
Mishaagde mij terstond, 'k zag, dat uw jeugdig hart  
In eenen maalsroom van verleiding was verward.

'k Verfoeide haar gedrag.

JULIA:

Wil vrij in mij beschouwen;

't Rampzaligst voorbeeld van te ligt verleide vrouwen.

'k Bemin de deugd — ó ja: ik voel al haar waardij;

Maar 'k heb haar snood verzaakt, voor weelde en vleijerij.

De waereld, schoonheid, jeugd — dit alles deed mij dwalen

En in een poel van ramp en schandlijk onêer dalen.

'k Betreur, helaas! te laat, den ijsfelijken val;

Die mijn gefoltert hart voor eeuwig grieven zal.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Uw' taal verrukt mijn ziel — Ik zie uw edel harte  
Is aan de deugd ontvoert; doch, matig uwe smarte,  
Hou moed, daar is nog hoop! Geloof mij, Julia,  
Een tijdig naberouw herstelt de smarten dra.

JULIA, *wanhopend.*

Ach! vlei mij niet, mijn Heer, ik zou vergeefsch zulks  
wenschen,

'k Ben haatlijk en veracht, in 't oog van alle menschen;  
Ik haat mij zelfs, helaas! ik ben het licht onwaard! —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Wat is U misdrijf dan, Mejuffer? spreek bedaard,  
't Hart dat zijn dwaasheid ziet, op nieuw zijn pligt wil  
minnen,

Zal rasch weêr de achting van het algemeen herwinnen.  
Nooit is men nader aan 't herstel van zijn verdriet,  
Dan als men zelfs zijn schuld, in 't volle daglicht, ziet.  
Gij waart het niet alléén, die, door de helsche vonden,  
Der valscheid zijt misleid; uw deugden hebt geschonden.  
Verleiding loert het eerst op een eenvoudig hart,  
Dat haren strik niet kent, en dra daar in verwacht.  
Ja: meer dan een Geslacht berreuren nog de trekken,  
Waardoor het schelmsch bedrog snoode ondeugd wist te  
kweeken,

In de onervare Jeugd, die, door geboorte en rang,  
Tot eer van haar geslacht, en 't nut van haar belang,  
Had deugdzaam moeten zijn; maar 't ouderlijke harte,  
Gedompelt heeft in rouw en ongeneesbre smarte,

JULIA.

Dit is, mijn Vriend, dit is den doodelijken schicht,  
Die mij de ziel doorwondt; — Ik heb mijn eer en pligt,  
Mijn achtingwaard geslacht, mijne ouders, snood vergeten;  
Mijn waren naam verzaakt, op dat men niet zou weten  
Waar ik mij zelf verborg. Zoo ver heeft mij de kragt  
Der weelde, dattelheid en overdaad, gebragt,

En eindelijk, door hem, die mij de deugd deedt haten,  
Op 't schandelijkst ontëert, en rukeloos verlaten,  
Vervtoek ik mijn bestaan. — Maar, wat baat mijn geween?  
Ik zie niets, dan een poel van nare afgrijslijkheên. —

GOURVILLE, *de Zoon, met drift.*

Keer tot uw Ouders weêr. Mijn Julia! keer weder,  
En werp U, vol berouw, voor hunne voeten neder,  
De weêrgekeerde deugd vindt altoos raad en troost.  
Geen teeder Vader zal zijn afgeweken kroost,  
Zoo 't slegts zijn pligt omhelst, en om genaé komt sineeken;  
Hoe ver ook van zijn raad' en lessen afgeweken,  
Verftooten. — Neen, Vriendin! vlieg herwaards, en uw druk  
Zal rasch herboren zijn in een volmaakt geluk.

JULIA, *weenende.*

Mijn dierbre boezemvriend, ach! zoudt gij waarlijk denken,  
Dat mijn verftoort geslacht mij nog genaâ zou schenken,  
En mij mijne ouders, die 'k zoo gruwlijk heb misdaan? ...

GOURVILLE, *de Zoon, ontroerd.*

Ach! ja, mijn Julia! ach! twijfel daar niet aan.  
Welk hart zou niet, wanneer 't de deugd ziet triumphëeren,  
En 't afgedwaald gemoed, tot zijne pligten keeren,  
Verheugd zijn en voldaan. — Ach! zag ik eens, Vriendin,  
Mijn Zuster dus weêrom! met welk een teedre minn',  
Met welk een uitgestrekt en gloeiend ziels verlangen,  
Zou mijnen Vader haar weêr in zijn' arm ontvangen,  
En drukken aan zijn hart! ...

JULIA, *met drift.*

Hebt gij een Zuster? —

GOURVILLE, *de Zoon.*

— Ja!

JULIA, *ontroert.*

Wat hoor ik, hemel! Ach!

GOURVILLE, *de Zoon.*

Een Zuster, die zoo dra  
 Zij de ouderlijke zorg en opzigt was ontogen,  
 Haar deugden heeft verzaakt, haar braaf geslacht bedrogen;  
 En hare Moeder reeds den dood heeft aangedaan;  
 Wier grijze Vader, thans, haar' val, met traan bij traan,  
 Vol bittere smart, betreurt. Mogt ik haar woning weten!  
 Maar, laas! ze ontvlugt aan ons.

JULIA, *met de uiterste drift.*

Zeg hoe zij is geheeten.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Haar naam is Henriëtte! — —

JULIA, *zich voor Gourville nederwerpende.*

ó God! waar berg ik mij!  
 Mijn Broeder, ach! genaâ!

GOURVILLE

GOURVILLE, *de Zoon.*

Zijt gij 't mijn zuser! gij

JULIA.

o! Ja!

GOURVILLE, *ziende haar met de witterste verbaastheid aan.*

Gij Henriëtte!

JULIA.

o Ja! mijn waarde broeder!

Ik ben de moorderes van uw geliefde moeder,  
Een schandvlek van uw huis, al de oorzaak van de smart,  
Die uwe ziel doorwondt, en 't vaderlijke hart  
Doet smelten van verdriet, en hem zijn rust doet derven.  
Ik ben het licht onwaard, 'k moet voor uw voeten sterven.

GOURVILLE, *de Zoon, richt haar op, en ombelst haar.*

Mijn lieve Zuster!

JULIA, *met schaamte te rug deizende.*

Neen: ik heb dien naam verbeurt,

Zou ik, ik, om wier schuld den besten Broeder treurt,  
Dien lieven naam nog uit uw lippen mogen hooren?  
Ik heb te veel misdaan, en uwe gunst verloren.  
Het eenigst dat mijn hart nog van mijn broeder vraagt,  
Is, dat hij mij veracht; maar teffens mij beklaagt.

GOURVILLE, *de Zoon, ombelst haar andermaal.*

Mijn Zuster!



JULIA, met eenige verwilderde  
vreugd.

Ach! kan ik genaâ bij U verwerven?  
Verdien ik nog dat heil, ik zat, van blijdschapp', sterven.  
Waar is mijn Vader, die ik trouwloos heb versmaad?  
Waar is hij? dat ik hem, die mij met reden haat,  
Mijn diepe schuld betij, 'k wil voor zijn voeten sneven,  
Wil zijn grootmoedig hart mij slegts mijn' val vergeven,  
Ach! zoo 'k eene enkele maal! — maar ijdele hoop! mijn  
schuld!...

GOURVILLE, de Zoon.

Hou op, mijn Henriët', verdwaalde telg, gij zult,  
Gij zult uw Vader zien. Tragt dan, door zilte tranen  
Van waar berouw, voor U, een weg in 't hart te banen,  
Van dezen braven man; die door het lot verdrukt,  
Zijn dierbre wederhelft zag uit zijn arm gerukt,  
Zoo dra hij van het land was in de stad gekomen.

JULIA, zuchtende.

Ach, mij!..

GOURVILLE, de Zoon.

Zyn zorg heeft hier vergeefschnaar U vernomen.  
Ik was in 't Oorlogsveld, ver buiten 't Lelierijk;  
Doch nauwlijks had ik mij begeven naar deez wijk,  
Of 't eindloos Albestuur, des levensbron en ader,  
Bragt mij, door eenen vriend, tot mijn' geliefden Vader.  
Die, schoon door mijne komst zijn hart werd opgebeurt,  
Nog om het slegt gedrag van U, zijn Dogter, treurt.

JULIA.

De schaamte en 't naberouw doen mijne ziel bezwijken!

GOURVILLE, *de Zoon.*

De zaak is nu geschied, toon slegts vernieuwde blijken  
 Aan ons, dat gij den naam van Zuster waardig zijt.  
 Herbore deugd bedekt de misdaan door den tijd.  
 Uw hart was nooit geschikt om altoos afstedwalen.  
 Dank de Almacht, die tot hier aan uwe dwaasheid palen  
 Gestelt heeft, en U rukte uit die losbandigheid'.  
 Maar noemt aan mij den man die U dus heeft misleid,  
 En tot dien val gebragt, ik moet, ik zal hem vinden.  
 Mijne haat dale op zijn hooft, mijn wraak zal hem verflinden.  
 Wie is 't? spreek Henriëtte!

JULIA.

Ach, Broeder! spaar uw eer.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Zijn loon is hem bereid, door 't punt van mijn geweer.  
 Wie is 't? ...

JULIA, *beschroomt.*

De Heer Beaumont.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Hij zal mij niet ontkomen,  
 Ik heb zijn wisfen val te zeker voorgenomen.

JULIA, *zeer verlegen.*

Ach! Broeder lief! ik bid.

C 4

GOUR-

GOURVILLE, *de Zoon, in drift.*

Hoe — spreekt gij hem nog voor !  
Een nieuw bewijs van schuld.

JULIA.

Ach ! leen mijn klagt gehoor !  
Ik smeek voor hem niet , neen : maar voor uw dierbaar leven.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Welaan , zijn schult zij hem , gelijk als u , vergeven.  
Zoo hij berouw betoont.

JULIA.

Hoe groot is uwe deugd —  
Maar waar is Vader ? spreek ! —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Ik zal , terffond , vol vreugd ,  
Aan dien eerwaarden man , de groote blijmaar brengen  
Dat ik U vinden mogt . Zijn kragt zou niet geheugen  
Dat gij hem onverwagt voor 't oog verscheen ; de smart  
Verzwakte reeds te veel zijn teér gevoelig hart.  
Bereid U tot uw' pligt , verwagt mij spoedig nader ,  
Zoo voer ik U , verrukt , in de armen van uw Vader.

*Einde van het Tweede Bedrijf.*

T O O N E E L S P E L. 43  
D E R D E B E D R I J F.  
E E R S T E T O O N E E L.

*Zijnde een vertrek in het huis van Courville, de Vader.*

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Vader*.

Waar of mijn Zoon vertoeft? Mijn ziel is aangedaan,  
Zou mij een nieuwen slag van 't lot te wagten staan?  
Een zeker voorgevoel schijnt mij het hart te prangen.  
Mijn waarde boezemvriend, hoe sterk is mijn verlangen  
Naar zijne wederkomst!

DULIMAIR.

Vrees niet, mijn vriend, hou moed.  
Ligt wordt al uw verdriet door meer geluk verzoet.  
Maar iemand nadert ons. — Ik zie uw Zoon reeds weder.

T W E E D E T O O N E E L.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR,

GOURVILLE, *de Zoon*.

GOURVILLE, *de Zoon, verbeugd*.

Mijn Vader, de Almacht ziet in goedheid op ons neder,  
Ons heil groeit meer en meer, herroep uw moed en kragt.  
Uw Dogter, die gij reeds voor u verloren acht,  
Is door uw' Zoon ontdekt, ik heb uw kind gevonden,  
En schoon zij, afgedwaald, haar pligten heeft gefchonden,

En gruwelijk misleid, het pad der deugd verloor,  
 Haar hart gevoelt zijn schuld, haar ziel geeft weêr gehoor  
 Aan de inspraak van heur pligt. Ik zag haar bitter treuren,  
 En door het naberouw, haar teêr gemoed verscheuren.

GOURVILLE, *de Vader.*

Wat hoor ik! Waarde Zoon, — waar is 't rampzalig kind?

GOURVILLE, *de Zoon.*

Ik zag, ten blijk' hoe zij haar lieven Vader mint,  
 Het zilte tranenvocht langs hare wangen vloeijen,  
 Ik hoorde haar vol drift, haar snood bestaan verfoeijen.  
 Een grievend harteled verteederde haar ziel;  
 Daar zij, gansch sprakeloos, voor mijne voeten viel.  
 En, bevende, in mijn arm, mij ongeveinsd deedt blijken,  
 Hoe haar het schelmisch bedrog, de deugd had doen ontwijken.  
 Zij smeekt bij U genaâ, en wenscht, zoo 't mag geschien,  
 Nog in dit oogenblik, haar Vader weêr te zien.  
 Vergeef! vergeef haar schuld, zij heeft genoeg geleden.  
 Toon haar op nieuw een blijk van uwe teederheden,  
 Ik hoop uw edle ziel!...

GOURVILLE, *de Vader.*

Kan 't mogelijk zijn, mijn Zoon!

Zoude ik een Dogter, die mijn lesfen en geboon  
 Zoo rukloos heeft verfmaad, mijn Zielsvriendin deedt sterven,  
 Haar eer en pligt vergat, genade doen verwerven?  
 Zij heeft mijn huis onteert, en schondt ons braaf geslacht.

DULIMAIR.

Haar jeugd is valsch verleid, en tot dien val gebragt.

Uw

Uw vaderlijke zorg en toeverzigt ontrogen,  
 Heeft haar de vuige taal der vleijerij bedrogen.  
 Gij kent het menschlijk hart. Ach! — brave man! vergeef,  
 Het geen uw jongste telg, door 't vuur der jeugd, misdreef.  
 Volg hier het voorbeeld na van 't eindloos Opperwezen,  
 Wiens goedheid, door uw mond, gedankt wordt en ge-  
 prezen.

Uw vaderlijke ziel spreekt zelfs thans voor uw bloed.

GOURVILLE, *de Zoon, tegen de Vader.*

Ach! zie hoe 't naberouw haar harte smelten doet.  
 De tranen zullen U, in haar bevallige oogen  
 't Getroffen hart doen zien! — mijn Vader zijt bewogen!

GOURVILLE, *de Vader.*

Welaan! ... Maar wie heeft haar aldus 't gezigt verblind?

GOURVILLE, *de Zoon.*

Hij, die den droeven val bewerkte van uw kind,  
 Is zekere Beaumont, dien snoodaart heeft, door vonden,  
 Haar zuivre ziel verleid, haar deugd en eer gefchonden.

DULIMAIR, *driftig.*

Wien noemt gij? — —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Heer Beaumont.

DULIMAIR.

— — — — —  
 O Hemel! kan het zijn!  
 Beaumont! mijn Zusters Zoon, is oorzaak van uw pijn,  
 En

En bitter zielsverdriet! — ó ja! hij zal het wezen,  
 'k Ontving van hem een' brief, waar in hij mij deedt lezen,  
 Dat hij, naar zijne keuze en smaak, zich aan een Vrouw,  
 Vol schoonheid, liefde en deugd, eerlang verbinden zou;  
 Een Vrouw, die hij nu ruim den tijdkring van twee jaren,  
 Gelijk zijn Gemalin, doch zonder wettig paren,  
 Beminde, en dat hij nu, door hare deugd voldaan,  
 Eerlang een echtverbond met haar dacht aan te gaan:  
 Doch, kort daar na, heeft hij mij, vol van spijt, doen horen,  
 Dat zij, die door zijn hart tot Egaâ was verkoren,  
 Hem gruwlijk had misleid, en zijne liefde zat,  
 Haar reeds gegeven woord, trouwloos verbroken hadt;  
 Door aan de Heer La Mair, (dus was de taal mijn vrienden)  
 In spijt van zijne minn', zig ruukloos te verbinden.  
 Sints zwoer hij duizendwerf, haar nimmer weêr te zien,  
 En deez trouwlooze vrouw, tot hare straf te ontvliên.

GOURVILLE, *de Vader, zeer droevig.*

ó Eindeloos verdriet! — Ach mij! Rampzalig Vader,  
 Mijn Zoon, ik wil niet dat die snoode tot mij nader,  
 Ik kan haar nimmer zien. — Aldoende Hemel, gaf  
 Uw' hand mij zulk een kind dan enkel tot een straf? —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Veroordeel haar niet voor ons alles is gebleken,  
 Hier schuuld gewis verraad.

*tegen Dulimair.*

Uw Neef is haar ontweken,  
 Gewis om andre reên; — mijn oog heeft zelfs gezien,  
 Hoe dezen Heer La Mair zijn min haar aan dorst biên;

Maar

Maar verr', van aan dien man het minst gehoor te geven,  
 Zag ik haar voor zijn taal', zijn lage vleitaal', beven;  
 Zij heeft hem stout vermaad, beledigd en veracht,  
 Gewis heeft minnenijd dit onheil voortgebragt.  
 Mijn waarde Dulimair, laat ons dit stuk doorgronden.  
 Welligt word de oorzaak van dit misverstand gevonden.  
 Waar is uw' Neef, mijn Heer? als ik hem spreken mag,  
 Treedt deez nu duistre zaak ligt in een' heldren dag.

DULIMAIR.

Ik heb zijn aankomst in Parijs alreeds vernomen.

*Hij schelt met de tafelbel.*

Welaan, ik zal hem hier met allen spoed' doen komen,

GOURVILLE, *de Zoon.*

Wat heil! Ik streel mij met den uitslag van 't geval,  
 Zoo ik mij niet bedrieg', mijn waarde Vader, zal  
 Uw kind onschuldig zijn.

D E R D E T O O N E E L.

*De vorige, MARIANNE.*

DULIMAIR, *tegen Marianne.*

Ga, roep mijn dienaar binnen.

MARIANNE.

Ik zal, Mijn Heer.

VIER.



H E N R I E T T E ,  
V I E R D E T O O N N E E L .

GOURVILLE, *de Vader*, GOURVILLE, *de Zoon*,  
DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Zoon*.

Een straal van hoop verrukt mijn zinnen.  
Mij dunkt ik zie alreeds het loos bedrog ontkleed.  
Voor zeker is La Mair al de oorzaak van het leed.

V I J F D E T O O N N E E L .

*De vorige*, EEN KNEGT.

DULIMAIR, *tegen de Knegt*, met drift.

Vlieg naar mijn Neef Beaumont, verzoek hem hier te  
komen,  
En zegt, dat ik voor hem berigten heb vernomen  
Van 't uitterste belang, dus ik hem spreken moet. —  
Ras — dat hij niet vertoev'. — Verzuim geen tijd.

DE KNEGT.

Zeer goed.

Z E S .

GOURVILLE, *de Vader* GOURVILLE, *de Zoon*,  
DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Vader*, tegen *Dulimair*.

W at wondre samenloop! mijn ziel is vol verlangen,  
Om door uw bloedverwant een waar bericht te ontvangen.

GOURVILLE, *de Zoon*.

Wel aan, is 't met uw wil, mijn Vader, dat uw kind  
Zich hier, ten zelven tijd' met Heer Beaumont, bevindt?  
Gij zult uit haar gelaat, hoe ook de zaak moog' wezen,  
Door 't vaderlijk gezag, de waarheid kunnen lezen.  
De ontroering, — uwe taal, tot haar, zal ons gewis,  
Doen zien, wie aan bedrog en ontrouw schuldig is.  
Ik ken haar teeder hart, zij zal zich bij 't aanschouwen  
Van U en Heer Beaumont voorzeker niet weêrhouden,  
Indien zij heeft gedwaalt, het geen ik niet verwagt,

tegen *Dulimair*.

En heeft uw Neef misdaan, dan zal, terstond, de kragt  
Van haren tranenvloed, zijn hart geheel verscheuren.

DULIMAIR.

Ik moet uw grootsch besluit, ó jongling! billijk keuren.

GOURVILLE, *de Vader*.

Gij vergt mij veel, mijn Zoon! — doch heeft uw Zuster  
schuld,

Vlei U dan niet dat gij mijn haat verbidden zult,

Dat

Dan zal mijn vloek, dat kind!...

GOURVILLE, *de Zoon.*

Ach wil uw drift bepalen,  
Verwagt een heerlijk eind. — Ik ga mijn Zuster halen!  
Gij zult hier Regters zijn, in dit verward geval,  
Waar van de ontknooping 't lot volmaakt beslifen zal,  
Van beider braaf gellacht.

GOURVILLE, *de Vader.*

En mijn rampspoedig leven.

GOURVILLE, *de Zoon.*

Mijn waarde Grijsaard! laat den moed U niet begeben,  
Zijt nog een wijl tevreen, en hoopt!... Ik ga en keer,  
Zoo dra mij 't mooglijk zij, hier met uw Dogter weer.

## Z E V E N D E T O O N N E E L.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Vader.*

Ach! mogt, getrouwe vriend, door misverstand of logen,  
Mijn Dogter en uw Neef misleid zijn en bedrogen,  
Gelijk mijn Zoon zich vleit. — Maar 'k vrees.....

DULIMAIR.

Stel U gerust,  
Uw Zoon schijnt meer dan wij de zaak te zijn bewust,  
De ontdekking is nabij, wij zullen 't spoedig hooren.  
Ligt zal uit minnenijd dit onheil zijn geboren.

Die moeder van 't verderf; die zuster van den haat,  
 Is dikwils oorzaak van de schandelijke daad.  
 De liefde, waarde vriend, heeft duizend looze vonden,  
 Geen wijsheid kan haar list en overleg doorgronden.  
 Historiekunde toont, sints aardrijks eersten dag,  
 Hoe veel de darte min op 't menschlijk hart vermag,  
 Zij doet door hare kracht, niet zelden, edle zielen  
 Voor 't outer van 't bedrog laagdenkend nederknielen.  
 Het oogbetoovrend schoon der vrouwen, kan 't verstand  
 Des besten mans verraên, en zet zijn hart in brand;  
 Ontruikt hem aan de deugd, die zijne ziel bekoorde,  
 Voor dat hij naar 't gevel der ijde weelde hoorde,  
 En stort hem, eer zijn oog zijn lage dwaling ziet,  
 Voor eeuwig in 't verderf en knagend zielverdriet,  
 Daar hij zijn val betreurt. Geen Vorst, hoe hoog verheven,  
 Schoon hij, voor zijnen arm, zijn vijand mag zien beven,  
 En troonmonarchen voor zijn zetel knielen doet,  
 Weérstaat de kracht der min, waar voor hij bukken moet.  
 Wat vormde darteheid een aantal bloedtoneelen!  
 Wat zag men menigwerf een droeven treurrol spelen  
 Op 't vorstelijk schavot, daar enkel 't schoon gelaat  
 Van eene teedre vrouw de bron was van verraad.  
 De deugd heeft op deez aard' geen grooter vijandinnen,  
 Dan liefde en darteheid, zij boeijen ziel en zinnen,  
 Beguigelen het hart, en schenken, in den schijn'  
 Van mijrthe en ambergeur, het knagende senijn.  
 't Zij ver, dat ik een min, gegrond op zuivre reden,  
 Verachten zou, & neen! daar reine teederheden  
 Twee harten strenglen, blaakt ook dikwijls 't vuur den deugd  
 In 't liefde voedend hart der frischontloke jeugd.  
 Dus kan 't ook mogelijk zijn, gelijk ik reeds durf denken,  
 Dat list, of minnenijd, de oprechte trouw kon krenken

Van mijnen bloedverwant, en van uw waardig kind,  
 't Is zeker, dat hij haar heeft ongeveinst bemind;  
 Mij is zijn aard bewust, hij toonde nimmer blijken  
 Van hatelijk bedrog, kon hij de deugd ontwijken,  
 En minde hij uw kroost, schoon niet door de echte trouw  
 Vereenigt met elkaër, dan heeft het naberouw,  
 (Ik kan zijn inborst vriend) gelijk hij mij reeds melde,  
 Hem tot zijn' pligt gebragt, hij prees haar deugd, en stelde  
 Die in het heerlijkst licht, en wat uw Dogter raakt,  
 Zou zij, die nu eerlang haar welzijn zag volmaakt,  
 Door 't wettig echtverbond, zich zelf zóó gruwlijk haten,  
 Dat zij haar' minnaar, ja: haar egaâ, zou verlaten? —

GOURVILLE, *de Vader*

Wat zal ik denken Vriend? Toond als de waarheid blijkt,  
 Dat u welmenend hart niet buiten 't voetspoor wijkt  
 Van billijkheid en regt; — is uwen bloedvriend schuldig,  
 Veroordeel, straf hem dan, en draag uw lot geduldig,  
 Gelijk ik 't mijne droeg, in all' mijn tegenheên: —  
 Maar heeft mijn kind de schuld, heeft zij haar woord ver-  
 treên,

Heeft zij zich zelv' gestort in onheil en verachting,  
 Gun dan, dat ik mij kwijt' van mijne pligtbetragting',  
 En haar gevoelig straff', naar haar' verdienden loon,  
 En als een Vader mijn geregte gramschap toon',  
 Haar eeuwig van mij banne, en de ijsfelijke stralen  
 Van mijn getergde wraak op haar doe nederdalen.

DULIMAIR.

Bedaar, mijn Vriend, uw drift! — Men nadert ons.

TOONEELSPEL. 51

AGTSTE TOONEEL.

*De vorige; EEN KNEGT.*

KNEGT.

Uw Neef.

DULIMAIR.

Ga, laat hem binnen treên.

NEGENDE TOONEEL.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR.

GOURVILLE, *de Vader*.

Mijn waarde vriend, ik beef  
Voor de uitkomst' van 't geval. Aanbidlijk Opperwezen,  
Gij die in 't binnenst van den sterveling kunt lezen,  
Versterk mijn zwakke ziel, op dat ik, naar mijn' pligt,  
Den post van Vader en van Regter hier verrigt'. —

TIENDE TOONEEL.

GOURVILLE, *de Vader*, DULIMAIR, BEAUMOND,

BEAUMOND, *naar eenige buigingen*.

Mijn Heer! — mijn Oom!

D 2

GOUR-

GOURVILLE, *de Vader.*

Mijn Heer, zet u hier bij ons neder,

BEAUMOND.

Gelukkig Oom, dat ik, in deze Hoffstad, weder  
Verscheen met zoo veel spoed; wijl gij! —

DULIMAIR.

ô Ja, mijn Vriend!

'k Zie dat het gunstig lot nu tot mijn oogmerk dient,  
 Wijl 'k U om een geval, zoo even hier vernomen,  
 En 't geen U zelfs betreft, verzogt heb hier te komen. —  
 Gij melde aan mij welêer, dat eene schoone vrouw,  
 Het voorwerp uwer min, rasch, door eene echte trouw,  
 Met U zou zijn vereend. — Maar; namaals zag ik blijken,  
 Hoe gij haar oog' en minn'ten spoedigst' wilde ontwijken,  
 Daar gij, zoo als uw pen met smart mij lezen deedt,  
 Haar ontrouw ondervondt.

BEAUMOND.

ô Ja! het grievend leed,

Dat hare valsheid wrocht, heeft mij haar doen verlaten,  
 Ik zwoer die dattle Vrouw in eeuwigheid te haten,  
 Sints mij hare ontrouw bleek; 'k had haar gehuwt, maar, door  
 Een' smadelijken brief, kwam mij haar snoodheid voor,  
 Een brief, vol schampren hoon, door hare hand ge-  
 schreven,

Ontzegt aan mij haar min. Maar 'k voel mij 't harte beven,  
 Wanneer ik slegts bedenk, hoe ze onze liefde schondt. —  
 Doch wat beduid deez vraag!

DULIMAIR.

Ik denk, ter dezer stond',  
U, van een misverstand volkomen t'overtuigen,  
Uw hart weér tot haar min en uwen pligt te buigen.

BEAUMOND, *met drift opstaande.*

Mij tot haar min! neen nooit. — Wat wil mijn Oom bestaan?  
Dat ik, zoo laag een' daadt, een schand-daad, zou begaan —  
Mij aanteraden, — Hoe! — Waar dwalen uwe zinnen,  
Zou 'k een ondankbre, die mij hoont en haat, beminnen? —  
Wat vergeet gij dus van mij?....

E L F D E T O O N E E L.

GOURVILLE, *de Vaäer*, DULIMAIR, BEAUMOND,

GOURVILLE, *de Zoon*, HENRIETTE, LIZETTE.

*Gourville, de Zoon, komt schielijk binnen, met zijne  
Zuster aan de hand, die alle teekenen van beschaamd-  
heid doet blijken.*

GOURVILLE, *de Zoon, in ver-  
rukking'.*

Mijn Vader!

HENRIËTTE, *haar' Vader ziende.*

Ik bezwijk!

Helaas!

*Zij slaat de oogen op Beaumont, met de uitterste ver-  
baastheid.*

ó God! —! wat zie 'k!



*tegen Beaumond.*

Wijk, snood verrader, wijk!

Wat doet gij in deez plaats? —

*Zij vliegt naar haar Vader,  
en valt aan zijne voeten.*

Genade, ó dierbre Vader!

Ontferm U over mij, daar ik U bevend nader,  
Ben ik nog waard, dat ik aan uwe voeten kniel' ?  
Zij, die zich zelv' bedierf, en uwe groote ziel,  
Door zoo veel leed en smart, doet om haar misdrijf treuren!  
Vergeef! ik bid genaë, ach! laat het mij gebeuren  
Dat ik uw kniën omhels, daar mij 't berouw vervuld.  
Ontferm U. Ach, genâ! 'k erken mijn diepe schuld, —  
Ik ben uw gunst onwaard, door 't geen ik heb misdreven.  
Ach! wil door kindermin, mijn dardelheid vergeven!  
Aanschouw deez' tranenvloed! aanschouw mijn bittere smart,  
En opent, voor uw kroost, het vaderlijke hart! —

GOURVILLE, *de Vader.*

Rijs op, ondankbre, rijs! — wil mij geen Vader heten,  
Rampzaal'ge! die uw pligt en Ouders kon vergeten,  
Door ongehoorzaamheid. Ontvlugt aan mijn gezigt!

HENRIËTTE, *weder knielende.*

Ach! Vader! ach! ik smeek!

GOURVILLE, *de Vader.*

Gij hebt niet slegts uw pligt  
En Ouders snood verraën, door ontucht en door schande,  
Daar gij mijn les en raad uit uwen boezem bande,

Uw

Uw Moeder sterven deedt, van hartzeer en verdriet.  
 Het was nog niet genoeg, dat gij de deugd verliet,  
 Gij hebt uw eer — uw pligt — ten tweeden maal' ge-  
 schonden,  
 Toen gij deez' Heer verliet, aan wien gij waard verbonden.

HENRIËTTE, *schielijk opstaande.*

Mij straf, des Hemels wraak, ô Vader! voor uw oog,  
 Zoo ik Beaumont misleide of schandelijk bedroog.

BEAUMOND.

Wat zegt gij, Julia?

GOURVILLE, *de Vader, verwonderd.*

Hoe, Julia?

HENRIËTTE, *andermaal knie-  
 lende.*

Ja, Vader,

Vergeef, vergeef mijn schuld, ik heb om dien verrader  
 Mijn waren naam verzaakt, en uw geslacht onteert,  
 Die snoodaart heeft de schuld, hij heeft het dus begeert,  
 Op dat ons laag gedrag U onbekend zou blijven,  
 'k Val nogmaal U te voet, verschoon mijn wanbedrijven,  
 Mijn onervaren jeugd is tot mijn smart verleid.

BEAUMOND, *tegen Henriëtte.*

't Is waar, wij zijn door min en vuige dartelheid,  
 Van 't spoor gedwaald, maar..... Gij.....

GOURVILLE, *de Vader.*

Dus zijt gij dan dien wreeden  
Die haar en eer en pligt zoo ruukloos deedt vertreden,  
Haar door uw taal bedierf, en naar uw geile lust,  
Hebt, buiten 't Echtverbond, als uwe gaâ, gekust.  
Laaghartig schepsel, dat mijn braaf geslacht dus hoonde,  
En mijnen grijzen kruin met schande en oneer' kroonde,...

DULIMAIR.

Mijn vriend, bezadig U, geen ramp, geen tegenspoed,  
Wordt door verwijt herstelt; maar 't allermeest vergoed  
Door nieuw herboren deugd —

BEAUMOND, *tegen Gourville, de Vader.*

Mijn Heer! ik moet bekennen,  
Ik heb uw kind verleid, ik durfdè uw Dogter schennen,  
Maar, braven man, vergeef die feil aan onze jeugd.  
'k Ben schuldig, ja: ô ja! ik heb haar 't spoor der dengd,  
Door 't vuur der min verblindt, zoo ruukloos doen verlaten,  
Heur Naam verandren en haar dierbre Ouders haten,  
Dewijl ik toen, (ik bloos om deze lage daad)  
Geen oogmerk had, om met uw kind den echtenstaat,  
Naar bllijkheid, en regt, en wetten, intetreden,  
Maat, om, naar 't slegt gebruik der diep bedorven zeden,  
Als mijne Minnares te minnen. Ik schonk haar  
Al 't geen wat dienstig was om, in het openbaar,  
Gelijk een vrouw van rang en aanzien, te verschijnen.  
Doch; pragt nog grootheid deên uit hare ziel verdwijnen.  
De liefde tot de deugd, die gij haar had geleert.  
Zij bad mij duizend werv, sints ik haar had onteert,  
Dat ik haar huwen zou, dit stond, in 't eerst, mij tegen,  
Maar hare teederheid kon mij, in 't eind, bewegen.

Ik

Ik zag mijn pligt, en zwoer, dat eene vaste trouw,  
 Eerlang, naar billijkheid, heur eer herstellen zou,  
 En ik haar zuivre min, met mijne hand beloonen.  
 'k Zag, meer en meer, mijn schuld; — en, om aan elk  
 te toonen

Dat mijne min niet slegts op wellust was gegrond,  
 Betragte ik allen spoed, om, door het echt verbond  
 Mij met mijn Zielvoogdes voor altoos te verëenen,  
 En deze blijde dag waar; zeker, reeds verscheenen,  
 Had zij haar ontrouw mij niet zonneklaar doen zien,  
 Door mijne liefde met ondankbaarheid te ontvléén. —

HENRIËTTE, *vol drift, opstaande.*

Wie ik — barbaar!

BEAUMOND.

Jagij!.. hoe! — durst gij zulks weërspreken?  
 Bloos, om uw snood bestaan, zie hier het duidlijk teeken  
 Van uw ontrouwe daad. —

*Hij haald een' brief uit zijn zak.*

Deez brief, van uwe hand,  
 Regtvaardigt mijn gedrag, tot uw schaamte en schand,  
 Ontken dit, zoo gij kunt! — ontrouwe, die mij hoonde,  
 En mijn standvaste min dus averegts beloonde.

*Hij wil vertrekken.*

Maar al genoeg. Ik ga!

GOURVILLE, *de Zoon, hem tegen houdende.*

Neen blijf, Mijn Heer, gun mij,  
Dat ik den inhoud lees'. — Ik bid, staa toe, dat wij  
(Hier schuilt gewis verraad) dit nader onderzoeken.

BEAUMOND *geeft hem de brief over.*

GOURVILLE, *de Zoon, leest.*

MIJN HEER BEAUMOND!

*Gij zult U nimmer meer verkloeken  
Tot mij te nadren, ik ontsla U van uw woord;  
Vergeet mij, voor altijd, hebt gij mijn hart bekoort;  
't Berouwt mij, ja, mijn Heer! dat durfik U verklaren;  
Dus denk niet meer aan mij, wil alle moeite sparen,  
Bekroon eene andre vrouw met uwe liefde en minn'!...*

HENRIËTTE, — *in woede.*

Hou op, het is genoeg!... ó Hemelvorst! die in  
't Verborgen harte ziet, kunt gij, — kunt gij gedogen,  
Dat men dus de onschuld drukt, door haat, bedrog en logen?  
Gij zult mijn helper zijn, en regter, in deez zaak',  
'k Betrouw mij op uw hand, verschaf mijne onschuld wraak.  
Afschuwelijk verraad! —

*tegen Beaumont.*

Zoo ik hem heb geschreven,  
Straft mij het Albestuur! — 'k Voel mij de kragt begeven! —  
Ach! — help! —

*Zij*

*Zij zijt in de armen van haar  
Broeder en van Lizette.*

*GOURVILLE, de Vader, van zijns  
stoel opstaande.*

ó Welk een storm van onheil en verdriet! —  
Mijn afgefoltert hart, weêrstaat deez rampen niet.

*GOURVILLE, de Zoon.*

Wat duistre omstandigheên! —

*HENRIËTTE, weder tot zich zelfs komende.*

Ik ben!... Ik ben onschuldig.  
Mijn Vader! Broeder!.. Ach! ik draag dien smaad geduldig,  
Dat vrij de snoode list, haar vuige lust voldoe,  
Mijn hart en ziel zijn vrij! — Ik ben het leven moe.

*tegen Beaumont.*

Vlugt! vlugt, verrader! die mijne eer, mijn deugd, dorst  
schennen.

*GOURVILLE, de Vader.*

Bedaar, rampzalig kind, 'k eisch dat gij zult bekennen,  
Zoo gij dien Brief hem zondt.

HEN-

HENRIËTTE.

Geloof, ó Vader! mij  
Dat schandschrift is *verdicht* — mijn ziel is waarlijk vrij! —

BEAUMOND, *vol drift.*

Verdicht! — dat kan niet zijn; en tot nog klaarder blijken  
Hoe gij mij lafverriedt, en van uw pligt kon wijken,  
Beleed La Mair mij zelf, dat hij, van tijd tot tijd,  
Reeds deelde in uwē gunst, dit baarde mij een spijt,  
Niet draaglijk voor mijn hart, ik zwoer U fel te haten,  
Deez' stad, uw oog te ontvliên. —

HENRIËTTE, *droevig.*

Ach! kunnen tranen baten,  
En kent ge uw Julia? — Gij zijt, gij zijt misleid,  
Beaumont, de nijd heeft ons dien valschen strik gespreid. —

GOURVILLE, *de Zoon.*

Mijn Zuster heeft geen schuld, mijn Heer, dat kan ik zweren,  
Zij heeft La Mair veracht, en al zijn minbegèren  
Verfoeit, ik zag het zelf, 'k ben daar getuige van,  
Gij beiden zijt verblind', en, zijt ge een eerlijk man,  
Zoo als ik nog vertrouw, welaan! wil hem dan straffen,  
Of ik zal door het staal mijn Zuster wraak verschaffen.

GOURVILLE, *de Vader, den arm  
van zijn' Zoon, die naar zijn zijde-  
geweer grijpt, vattende.*

Mijn Zoon! — laat af!

LIZETTE, *ter zijde, met de uitterste ontroering.*

„Straks komt mijn schelmstuk aan den dag.

BEAUMOND.

'k Zond antwoord op uw brief, zoo dra 'k uw ontrouw zag.

HENRIËTTE *verzoondert.*

Aan mij?

BEAUMOND.

Ontkent gij zulks?

HENRIËTTE.

'k Heb nooit uw' brief ontvangen,

Wat ijsfelijk bedrog!

BEAUMOND.

Ik voel mijn boezem prangen

Door wanhoop, woede en spijt, wat zal hier nog geschiên?  
Ik gaf den brief Lizett'.

*Henriëtte en Beaumont slaan beiden de oogen op Lizette.*

HENRIËTTE.

Nooit heb ik die gezien.

*tegen Lizette.*

Hebt gij mij dan verrân?



LIZETTE, *vol schaamte, zich voor de voeten van Henriëtte en Beaumont nederwerpende.*

Helaas! wil mij verschoonen,  
Ik heb uw ramp bewerkt, en zag mijn snoodheid loonen,  
Door 't goud van Heer La Mair, deez' diamanten ring,

*Zij rukt een' ring van haar' vinger.*

Dien ik als 't lokkās uit zijn eigen hand ontving,  
Heeft mij 't gezigt verblind, en tot die daad bewogen.  
La Mair heeft, door mijn hulp, U schandelijk bedrogen,  
Met dezen valschen brief, door zijne hand verdicht.  
Ik zelf bragt U dat schrift, en schond mijn trouw en pligt.  
Ik draag de zwaarste schuld; maar 't goud kon mij bekoren.  
Koel vrij uw toorn aan mij! wil 't schuldig hart doorboren!  
Ik! Ik heb U verraan, mijn Meesteres misleid,  
En om 't vervloekte geld uw beider leed bereid.

HENRIËTTE.

Rampzalig schepsel! ....

BEAUMOND, *in woede.*

'k Zal dat helgedrocht verpletten!  
Dien doemenswaarden schelm! niets! niets zal mij beletten  
In 't oeff'nen van mijn wraak, dat zweer ik! — Hemel, ach!  
Gun dat ik naar mijn wensch dien snoodaart straffen mag.

*tegen Lizette.*

Maar nu den brief van mij, die ik U heb gegeven?

LIZETTE, *nog geknielt.*

Die gaf ik aan La Mair. —

BEAUMOND.

Verraadster gij meugt beven,  
Om nu vervloekte list .....

LIZETTE.

Helaas! mijn Heer! vergeef',  
Vergeef! ik bid genaâ!

BEAUMOND.

Herdenk wat gij bedreef!.....

*Haar oprukkende en van zich ftootende.*

Vlugt, monster!....

LIZETTE, *rukt een goudbeurs  
uit haar zak, en smijt die,  
met den ring', op den grond.*

Leg daar, loon, dat eeuwig mij zal knagen,  
Door 't grievent naberouw, gij, gij kost mij behagen,  
En bragt mij ten verderf', ik ga! maar, om mijn schuld,  
Die 'k eeuwig dragen zal, met naberouw vervult.

G O O R

GOURVILLE, *de Zoon, de heurs en den  
ring opnemende, wil die Lizette  
wedergeven.*

Vertrek uit ons gezigt, maar neem dat schandloon mede.

LIZETTE.

ô Neen! mijn Heer, wil vrij, dit helsch fenijn vertreden,  
Dat snood vergif! Helaas! —

HENRIËTTE, *terwijl Lizette wil  
beên gaan.*

Lizette! —

LIZETTE! *in wanhoop vertrek-  
kende.*

Ik ga — ik moet! —

GOURVILLE, *de Vader.*

ô Vreugd! wat ommekeer!.....

## TWAALFDE TOONEEL.

*De vorige, behalven Lizette.*

BEAUMOND, *voor Henriëtte te  
voet vallende.*

Ik val voor U te voet,  
Jeugdminnende Vriendin! vergeef, vergeef, mijn waarde!  
Het grievend hartelceed dat ik U, schuldloos, baarde! ....

HEN-

HENRIËTTE.

Rijs, dierbren boezemvriend! wij beiden zijn misleid,  
Ik zie op nieuw uw trouw en edelmoedigheid.

GOURVILLE; *de Zoon.*

Nu is mijn wensch volmaakt.

BEAUMOND, *Henriëtte ombelzende.*

Ach! dierbare Engelinne!

Gun dat ik, als weleer, opregt en trouw U minne,  
En dat het echtverbond, waar ik met drift naar haak,  
Ous beiden rasch vereen', en ons geluk volmaak'.

*tegen Gourville de Vader.*

ó Vader! dierbre man, wil 't geen ik heb misdreven,  
Tot ons en uw geluk, uit liefde, aan mij vergeven,  
En zie nu, of Beaumont, uw braaf en deugdrijk kind,  
Heeft ten verderf gevoerd, door dartle lust verblindt.....

HENRIËTTE.

Ach, Vader!...

GOURVILLE, *de Vader.*

't Is genoeg — omhels mij, lieve kindren!

*Hij ombelst ben beiden.*

Ik zie mijn' wensch voldaan. Niets kan mijn blijdschap  
hindren,

Leef, door Gods gunst verzeld, gelukkig en vernoegt,  
Maar dank Hem, die U dus weër heeft te saam gevoegt,

E

En al 't bedrog ondekt. — 't Is alles U vergeven,  
 Laat voorts de blanke deugd een rigtsnoer van uw leven  
 En alle uw daden zijn, 'k vergeet mijn zielverdriet,  
 Nu mijn reeds scheemrend oog alle onze rampen, ziet  
 Herschappen in geluk. — Almagtig Opperwezen!  
 Dat eindelijk mijne smart, hoe hoog ten topp' gerezen,  
 Verkeert in vreugde en heil, mijn ziel geheel voldaan,  
 Eerbiedigt uw bestuur, neem mijn erkentnis aan,  
 En wil dit deugdrijk paar met uwe gunst bestralen;  
 Zoo zal ik, vergenoegt, gerust, ten grave dalen.

*Einde van het Derde en Laatste Bedrijf.*

D R U K F E I L E N.

Pagina 4 regel 15 van boven *staat*, Wanneer de onzekre  
 dood, *moet zijn*, Wen eens de onzekre dood  
 — 64 regel 2 van onder *staat* Jeugdminnende vrien-  
 din, *moet zijn* Deugdminnende vriendin

